

NAŠE NOVINY

Prosinec 1994 · Magazín

Nezávislý třebaňský občasník

Posvícení v Rovensku

Reportáž Našich novin
z českých vesnic v Rumunsku
strany 13 až 15

Sněhurka
u počítače
Původní rozhovor
s herečkou Evou
Hudečkovou
strany 4 a 5

Rok 1994 v NN
Kronika třebaňských
(a jiných) událostí
strany 10 až 12

Krásné vánoce,
všechno nej...
do nového roku a tak
vůbec přejí Třebaňstvu
Naše noviny

Budíž prokleti všichni malověrači! Zase už jsem to letos vzdával. Cosi zvláštně skeptického v mému nástru světového omilalo už někdy od konce léta: Magazín letos ne a nestihneči Boha, v září jsem tomu ještě věřil, i v říjnu, a pak nastal historiad. Bylo po sradle. Magazín, že by nebyl? Bude. Bude! Dostal jsem z toho našvaného odhodlání horkost a doteď mě neopustila. A vše neříkam, když chybělo vše mě...

Na druhou stranu: už spolu prožíváme šesté

S chutí do toho...

vánoce. Šesté vánoce s Magazínem NN. Panejo! Občas se neubrání a čení předešlymi dárky zapisuje. A řeknu zase: Panejo! Jak jsme tohle mohli kdy dát dohromady? V pěti, na koleno, v poklusu? Tu přeci nemáme žánci zapáknout. Prostě to nejdé a není čas a nejsou články a není nálada a tak vůbec. Není to, případně ono. A poněkud taky dvakrát nekžde... Jenže ten náš panáček kázal už pětkrát. Pětkrát. Kolikrát vstoupil do též říky, a my? Ráhává si v ní kolena rok co rok od devětaosmdesátého... A nedalo nám to ani letos; díky právě držit v ruce. Co je v něm ke čtení. Pavláka. Paváky. Rozhovor. Fejeton. Reportáž. Báseň. Báseň. Čveha. Až se tím vším prokoušete, můžete se otestovat. Neboť i test v magazínu najdete. Stačí? Je to mýlo? Listujte dál, třeba najdete i něco navíc. Třeba, zkuste to. Jenom malověrní se vzdávají předem. Tak s chutí do tuhé, my jsme to taky nevzdali...

* Miloslav FRÝDL

Prosím:

Sněhurka u počítače

Strana 4,5

Vánoční zklamání

Strana 6,7

Umělci na dráze

Strana 8,9

Rok 1994 v NN

Strana 10, 11, 12

Posvícení v Rovensku

Strana 13, 14, 15

Vánoce, Narodil se...

Strana 16, 17

Kapr na vděčeno

Strana 18

Vánoční soutěž, Test NN

Strana 19

Hledání

* Věra CHVÁLOVÁ

Pár iluzi, pár sebejistých slov,
pár bludných balvanů,
co včera vlastní ruka v cestu navallila.
Nevidná v čistotě přesvědčení.
Pár záchvěvů zlosil, pár lajených sil,
pár podivných rozcestí,
kde čas vždy znova mění směrovky.
Nevidný v čistotě přesvědčení.

Pak poslední beznadějně tázavý pohyb
a prsty svírají v dlani drahokam.

Pro dnešek drahokam.

Pro zítřek kámen.

Pozitif na prstech ředý prach a prázdná dlaň,
aby zas někdy mohla sevřít úplně jiný drahokam.
Pro další dnešek - a snad i pro zítřek

Na začátku...

TOŽ TO BYLO ASI TAKHLE:

Nejdřív nebylo vůbec nic, než Pán Bůh. Pán bůh byl tenkrát ještě hrozně mladý, a tak se dlouhou chvíli nudil. Chodil skrz to ne a kolem něj litali andělčkové a pískali na všechny písťaly a zkrátky dělali nebeskou hudbu. Jo, to jsem zapomněl říci, že andělé si udělal Pán Bůh nejdřív. To bylo pro něj děsně jednoduché. Jsou totiž děláni z ničeho, a proto je nemůže člověk ani vidět ani slyšet, když hraje na ty svoje instrumenty.

Tak, zkrátky, Pánbíček si udělal andělčky a chodil se na ně občas divat, občas si s nimi popovídal, poposlouchal trochu té muziky a zase šel dál. Ale za týden ho to přestalo bavit. Andělčkové vůbec nezdobili, nic necouobili, nikomu nelezli do cesty a ani na nikoho nevyplazovali jazyk.

A mimo to všechno za Pánbíčka udělali, bohy mu čistili, kálihoty zehlili, prádlo prali i vařili.

Tenkrát ještě nebyly knihy, ani rádio, aby si Pánbíček mohl klidně sednout do lenošky, zapálit sajfkou a sedět. Tak jedinu dnu se Pánbíček rozhodl, že si také opatří něco na hrani.

Seš ven, vzal kus hlínou a začal v toho dělat zemi. Když ho andělčkové viděli, začali také nosit hlínou a země rostla a byla čím dál tím větší.

Andělčkové z toho měli náramnou legraci a hrozně se při tom upatali. Když už země byla tak veliká, že sotva věděli, kam ji mají dát, Pánbú se podíval na andělčky, jak byli

zmazaní a nařídil jim, aby se ti umyt. Jak se tak splouchali ve vodě, nastíkal toho sponsu na zemi, a tak vznikly moře a řeky.

A když si šel Pán Bůh večer lehnout, dohnal se všechni andělčkové, že ho překvapí. Rozeběhl se do všech kontí a nanešli, kde co modrého našli. A když se Pánbu ráno probudil, končák a nad celou zemí bylo nebe.

„No, jo,“ řekl Pánbu, „To je od vás hezké... Ale teď abych dělal slunce. Jinak by byla na zemi stále tmu.“ Sumuřejně, tohle bylo něco pro ně. Hned, že pomohou a začali shánět kdejaké zlato u upláculi z toho velikou koulí a pověsili ji na nebe. To bylo slunce.

Všichni z toho měli velikou radost, až jeden malinký andělček najednou řekl: „Jo, ale co budeme dělat večer? Přeci nemůžeme nechat slunce svítit ve dne, v noci. To by se nám brzy zkazilo.“

Pánbu se podíval za ušima a řekl: „Vidíš, safra, na to jsem nepřišel. Co budeme dělat...?“

Svatý Petr tam stál taky, vynulal sajfkou z úst a řekl: „Tak udělejte ještě jedno slunce, které budete dávat ven na noc.“ A andělčkové se znova u rozeběhl po nebi a hledali zlato, ale nemohli už žádné najít.

„Po nevadí,“ křičel na ně Pánbu. „Tak uděláme měsíc ze stříbra.“ Tak andělčkové začali dělat měsíc.

„Pospěšte si,“ křičel na ně Pánbu. „Za

(Pokračování na straně 11)

chvíli bude večer a musíme dát slunce dohlédnout.

A andělčkové neměli čas ani město pořádně uplácat a jak s ním pospíchal, padaly z toho kousky a než donesly měsíc k Pánbičkovi, zbylo z něj už jen asi polovina. Jeden andělček vzal knoflík a chtěl ty kousíčky, co upadly, zaměst, ale Pánbu řekl, aby toho nechal, že z toho mohou udělat hvězdy.

Měsíc se jim moc nepovedl. Stále z něho padají kousky a andělčkové musejí čas od času měsíc spravovat. Tu je, proč jednou je měsíc velký a jindy malý.

No a andělčkové pak leželi celé dny na oblačích a divali se na zem. Bavilo je to

skoro týden. Pak začali zlobit: „Tak, teď máme zemi a není na ní ani člověk. Na co vlastně taková země?“ A zase šli za Pánbičkem, aby udělal člověka. Tohle si Pánbu moc rozmýšlel, protože veděl, že z toho bude moci nepříjemnosti, ale andělčkové se zadušovali, že si každý vezme na starost jednoho člověka a že se na něj bude dívat.

Tak Pánbu šel, vzal kousek té hlíny, co jim zbyla, když dělali tu zemi, udělal z něj

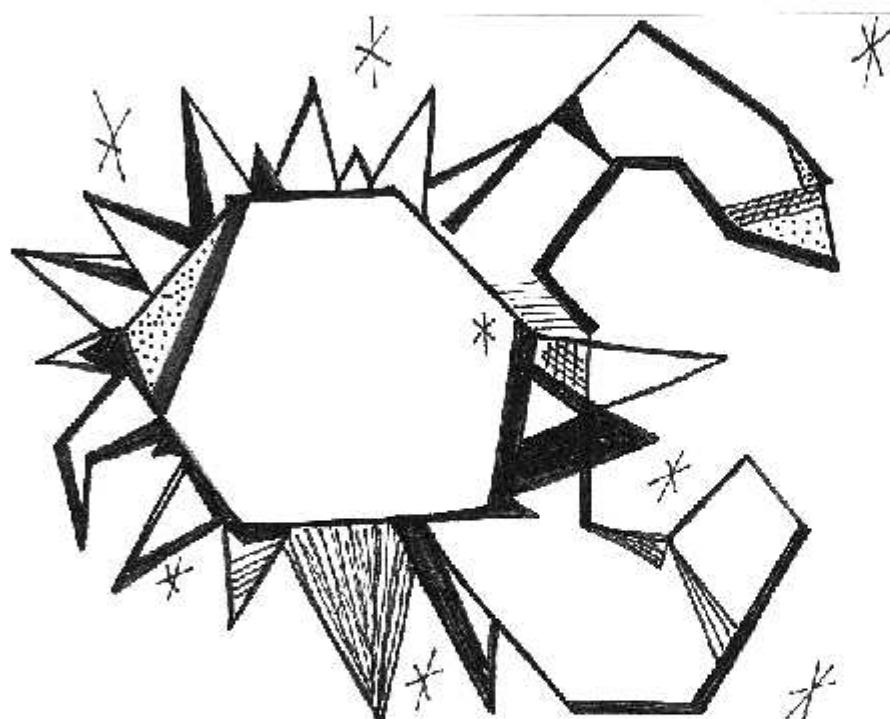
člověka a pak na něj dýchnul. No a zbytek už znáte.

Takhle jsem to slyšel povídат, ale možná, že si Pánbu zuvolil inzenýry, že si objednal svět a že to dělali v továrně.

Ale kdo ví, jestli leukrát už továrny byly.

* Z. H. KNAPP

* Kresba Michaela SMERGIOVÁ

Štědrex ve dvou

JEŽÍŠEK CHODÍ NA ŽIŽKAPERKU K TUNELU

„Hej, co tam děláš? Vylez! To je můj bejvák!“ zarostlá postava v ošuntělému hubertáku tahá cosí z kartonové krabice od kancelářského skříně. „Co je, volat? Chet mě přivedl?“ ozývá se z hubny. Vylezá menší člověček v roztrhané bundě a děravých džínách. Rozčiluje se, že už mu někomu upružuje. Před chvíli to byli votravný policisté, a zrovna dneska.

„Vypadni, tam vegetuju já,“ hlas hubertáku je smíšlivější. „Byla prázdna. Přiš sem s přines,“ održel vystehovávaný a sbíral tří rozložené Blesky a Kráty z přemíkulého týdne. „Nemáš žádost? Dal bych si průška,“ začal hovor vystehovance, protože zrovna dneska měl chuť pokocat. „Neser mi, římejde, rodmajzni! Jestli se chceš něčeho doprochorat, tak dí do Serváčku. A za těma blbecem do Naděje,“ zněla odpověď pana domácího. Jindy bych mu dal do huby, honí se hlavou nezvanému podnájemníkovi, ale dneska, dneska ne. Stejně je řádky divnej, asi je ten blbec neštastnej. „Hele, mám trochu trávy, je

roheň?...“

Houmeles v hubertáku se chytí. Z kapsy vytáhl škatuli sirek a do Blesku ubalil dvě marijánové cigáry. Začali čadit a houmeles pokývnutím hlavy pochválil kvalitu. „Kde měl bejvák?“ zeptal se konečně nezvaného hosta. – „Na Smicháči a v kanále u teplárny. Ale kamoš mně vratil perník a zatlonk to. Tak sem řel...“

Pan domácí se rozpovídá. „Sem Johny. Vyrazila mi mrcha. Teď v pruhinci, a všechna mi sebrala. Jen hodila z rokna tašku s kanadama a flanelku. Našla si finýho frýjera. Pokérováního rypalence, který přišel z lochu. Chápeš?“ Nechápal, ale ani nic nesnámital. Byl zticha. Houmelesa vyslechl a na nic se ho neptal. „Hele pod. Minu tady kousek roka v hospodě. Nasil sem výlepáčkovi uhlí. Naleje.“ řekl podnájemník. Sí. Dostali žitnu. Dvakrát. Dojeli ještě koza po chlapkovi od vedejšího stolu a vypadli. Antž by si houmeles všiml, vlekl ho podnájemník k hlavnímu nádraží. Za hodinu tady Armáda spásy naloží každýmu Štědrovečerní večeři. Nebudou se doprošovat. Jen si bez slova stoupnou do řady. Tak šťastný a veselý...“

* Klára MÁROVÁ

Na začátku...

DOKONČENÍ ZE STRANY 1

Roční období

* Marie KLOUBKOVÁ

„Přírada už spí, o zemi ani myslí.
O teplém sluníčku, o vlněném deštíčku,
o tom, jak pláci brzy vztávají
o červené záři zpívají.
O dovolené děti ve vlněných radoch tak,
o zahradách a loukách, plných květinek.“

„Přírada už spí, zasvěcení, hledaví a krásidla.
Podél vlněných drah i v závoji září doha,
klouží, studí, ale lidí se i toho,
žádá maturu radosti mimo přírodu.
Na knopek děti spěchají, srdce letí jako pták,
srdce se rozbíhá, pod kopecem směje se i
sněhulek.“

„Každou rok už obdarují naši planou vlnouci le kráčí.
Jaro naduškačky sedobí, kdo je teplý, hřeje
srdce.“

„Podzim je malý, co drží paletu
a vlněnou barvu stranou a tráv po létu.
Zima odpocívá v přírodě přírodu,
ona ho potřebuje, má k němu zaslouží.
Je krásná, výlučná, tichá. Spí.“

Sněhurka u počítače

PŮVODNÍ ROZHOVOR NN S HEREČKOU A SPISOVATELKOU EVOU HUDEČKOVOU

V zimě se nejlépe pracuje. Komu? Herečce, scénáristce, spisovatelce Evě Hudečkové. Přesto její doba vánoční není jen psaní a čas na blízké lidi.

NN: Nejen vůlky dala narovení, ale i podle všech rad ženských ukrašlovatelská a ukrašlovatelek ještě zimní typ, třv. Sněhurka, Oskoruje rás zima, zimu - rázna akudni?

E.H.: Zimu mám ráda, i když mezi ročními obdobími je u mě na posledním místě. Miluji jaro, květy, výně, slunce, vodu a čistý vzduch.

Zimu mám přesto ráda, a to když je bílá a přiroda spí. Moc se mi líbí tichost svála v té době. Protože v zimě je pro mne příručka méně komunikativní, tak mě to moc neláká ven a vrhám se na práci. Jak začne být šeradně, zavřu se doma k počítači a pišu a děsnu se těším na jaro. A když má přijít, přeju si, aby ještě nebylo hezky, abych všechno stihla. Se sluníkem a tajícími ledy totiž okamžitě vyrážím ven.

NN: Přestože zima je pro vás největší pracovní výzva, patří k ní vánoce, svátky klidu a lidí dobré vůle. Co jsou vaše vánoční stresy, slavnosti, povídka tradiče?

E.H.: Stres tedy ne. Protože léta kupuju dárky na vánoce už v lednu. Dřív jsem všechno honila na poslední chvíli a samotnou mě to ničilo, tak jsem se vajícími léty víc věděla a víc po té atmosféře deseti lety rozhodla pro tohle řešení. I sice toužím a snažím se být doma, v když můj muž zprvu nedával, že takám v lednu krabice, teď to oceňuje.

NN: Když pomineme dárky, slavíte vánoce staročeské, novogčeské, literární nebo hudební?

E.H.: Protože celý rok máme chaos a jen tak tak stříháme jednu věc za druhou, bereme kolikkoliv čase. Když začnu být jáme vánoce opravdu jako svátky klidu. Tenhle klid u nás začná v poli listopadu, když si manžel pouští koledy, které miluje.

Tím se trochu i svátky prodlouží...

Vánoční čas máme oba rádi i proto, že si v sobě nosíme z dětství ty nejúžasnější vzpomínky na vánoce. Taky si jich s příbě-

hem v nezáviděnílné situaci, tak se snažíme pomocí já. Žijeme moc rychle, hekticky.

NN: Při vás uctě k suškromé. Vánoce mají maturitné regule, svátky. Přiznáte, třevete bez hůžek botou, chodíte pěšky na palmáčku?

E.H.: Na palmáční chodidle hrozně rádi a vždycky. Botou mi Venoušek házet zakázal.

Pří stáčí, že jsem jednou vdaná. Samozřejmě rozkrájujeme jablíčka a tak dál. Taky chodíme na hřbitov za těm, kteří s námi už nemohou být, potlačujeme starosti a snažíme se zapomenout na špatný věc, co to jde, ale hlavně žijeme vánoční muziku. Ta dokáže unovit tu nadherou atmosféru.

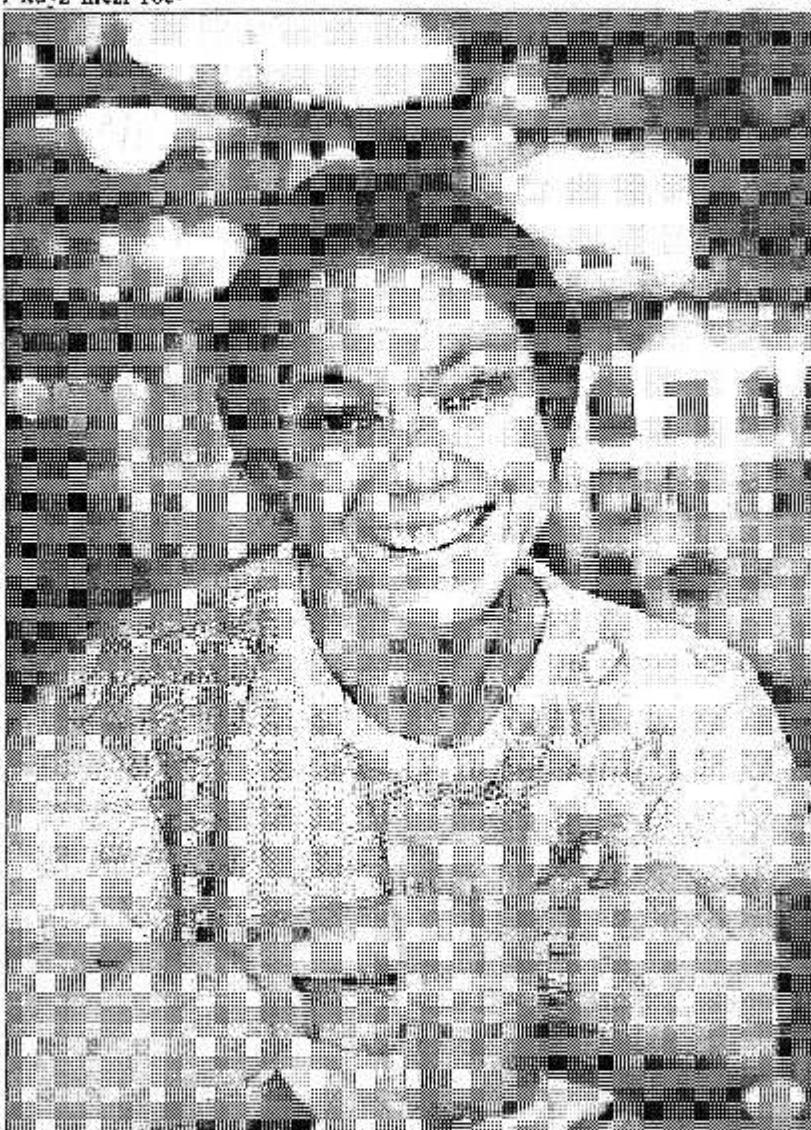
NN: Vzpomínáte na nejkrásnější, nebo nejzábavnější vánoční přání?

E.H.: Těžko říct. Nemám ráda klásky, že: To nejlepší jsem už zažil, to nejhezčí mám za sebou. Já jsem vždycky přesvědčená, že to nejhezčí mě trpce čeká, nebo, že je to zrovna ted.

Zivot je přející a když z něj Novák bere zámrnně to hezky a nehledá jen to okázlivé, ten hnus a tráble, tak je toho hezčího k vlastnímu a prožítí spousta.

NN: Vánoce se přezkoumávají, někdy člověka převálcují, ale kmele je tu Silvestr. Nový rok. Vkládáte do jeho jisté přání rukou slyšet?

E.H.: Moc ne. I proto, že člověk miní a Pán Bůh moží. Ale už léta s manželem dodržujeme to, že na Silvestra nepijeme. Symbolicky si přívukneme a do nového roku vstupujeme zásadně střízliví. Má to něco do sebe. První den roku se snažíme udělat něco záslužného, hezkyho, pro sebe i pro druhé a věříme, že to tak bude celý rok. Vždycky to vymyslime, abyhom někomu přinesli trochu štěsti a radosti. Dopeleď pracujeme, odpoledne jdeme do přírody na (Pokračování na straně 5)

NN: I toho pokladova, krásnu musí doma někdo vést rukou.

E.H.: Máme to napřeskáčku, a to v ja- kémkoliv čase. Když začnu být já nervózní, silný, zmatkovaný a zučím si, že nestihám, jsem netrpělivá..., tak zabere Venoušek a uklidní mě a naopak. Když je

Sněhurka u počítače

DOKONČENÍ ZE STRANY 4

velkou třínu a večer se setkáváme s přáteli. Celý den prožíváme co nejpřekněji.

NN: Z toho je zřejmě, že televize u světových cílůmujete?

E.H.: Ano. Jenže, my ji eliminujeme celý rok. Nemáme na ni čas a taky nás ruší. Speciálně já musím mít při práci absolutní klid a když teho chci udělat hodně, nesmí mě nic rozptýlovat.

Občas se polívám na film, který mě zajímá, nebo na dokument, do kterého se nedostane komerční povíd. Ten nusňám. Máš vyhruzený vodus a říkám si, když už ho ve mně má inteligentní předkové vypěstovali, tak si ho uchodu kazit.

NN: Jste člověk synatícký, milý a příjemný. V těch svá technických dnech je vše milé ještě milujší, příjemné příjemnosti. Jak je to s vámi. Nejkrásnější pan manteł na to?

E.H.: Každý den není v růžové. Snažím se nepřenášet na okolo svoje trubku, ale některé věci člověk nemůže změnit, s tím nic nenadělá. A rozčílovat se nad věcmi, které nezměníte, neovlivníte, to se obrátí proti vám. Člověk se sice musí pouštět do boju, ale jen do těch smysluplných. Částečně je to otázka mého přesvědčení. Jsem-li o něčem přesvědčená, nedám si to nikým vzít.

NN: Reklama jste, že nemáte ráda komerci. Ovšem zrovna i vinorce se staly komerci...

E.H.: Nemám ráda pokleslon komerci. Oba někdy může být komerce docela úhledný. Ale to pokleslé, navíc vnucojení se dětem, to mně vadí. Sama se snažím psát tak, abych do té kategorie nikdy nepatřila. Moje literatura není z tohoto pohledu komerční, není v ní agresivita, krev,

hrubost, ta takřka pornografia. Chci děsíčku spíš zkříšovat, obouhatit.

NN: Iste děti ochotné vnímat a rozpozнат ano milo vedeček Čtvrtého Nata?

E.H.: Současná častá pseudovýchova v dětech vzbuzuje strach. Z toho plyně jejich

vrátili k podstatám života, přírodní, harmonii, krásy. Kdy na to přijdeme, závisí i na tom, co se začne pro duševní kulturu člověka dělat. Zatím se nedělá nic. Závisí i na jedinci, co po sobě budou chytí, od sebe čekat a ochoten do sebe investovat. Ale dětem je třeba pomáhat, protože ony nevědí. Proto byly si přála instituci, která by držela ochranou ruku nad číslotoni i tvorbou pro děti.

NN: Je nějaké rámcové přání, které by bylo možno splnit vám když?

E.H.: Já mám přání spíše duchovní. Abychom se mohli rádi, abychom byly zdraví, aby se nám dařilo, abychom byli laskaví... To, že si koupíme něco, to je hezký, ale jvnu to jen věci. I když ně-

*Těsnou a myslím člověku
"Našich rovin" výjev z celého
srdce mnoha sestří a lásky*

Eva Hudečková

častá agresivita. Jim je hrubost a násili vnucovaná, což v nich počala učit něhu, kreativitu. Děti to samy ani necházejí, jim to podporují někdo, kdo na nich hodlá vydělávat. Mimořádem, děti v tom nejsou směrodatné, děti se musejí vychovávat, nesmí se jim předkládat brak.

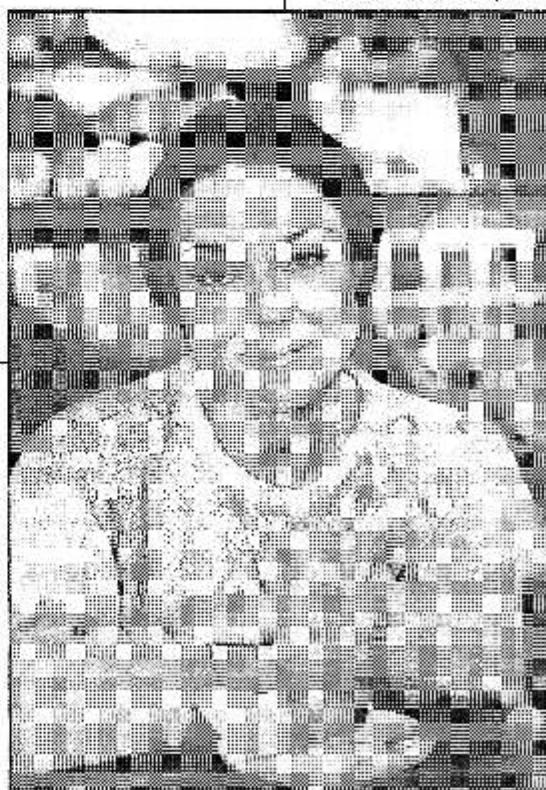
NN: Vratme se k rámcům. Reklama ještě, že si neseze jejich kavzlu z mládí. Ponesou si ho současné děti, děti ryzí materiálních výrobek?

E.H.: To souvisí se současným spotřebním modelem života. Všechnu vydělávají peníze a mají dojem, že si za ně život mohou kupit. A to je strašně omyle! Myslím si, že se jim začne lépe a smysluplně žít, už se

které se mohou stát zvláštními členy rodiny, mě vše než ztráta takové věci zamrzí, když zklame blízký člověk.

" Michaela ŠMERGLOVÁ

* Foto pro NN Jiří TUREK

Vážení přátelé a milí čtenáři!

Ted ještě neví tak úplně předvánoční doba, ale zanedlouho se nebezpečně přiblíží. A já, člověk, který volného času nemá zrovna mazdy, myslím na to, jak tu letos bude. Přemýšlím, kdy mě nás vytřídalý vymahatel novinových příspěvků pošká a zaplatí?

„Tak, paní Kloubková, pište, děláme Magazín!“ Truská se mně určitě při těch slovech podloní kolena, slabé hlesu, že ted už opravdu nemám na psaní taklik času a moje hlava je prázdná, ale už si představuji, jak slýším další slova usmívajícího se redaktora: „Tak co nejdřív, ano...! A s fortou.“ Přišlo to. Už je to tady, události se vyvinuly, přesně tak, jak jsem je právě popsal. A já, ještě před několika dny rozhodnula, že tentokrát už opravdu ne, právě usedím, abych napadla nějaký rádec a hluvně vánoční přání všem lidem dobré vůle. A proč najedou tu změna? Na zkrátku proto, že za ty roky existence našich novin cítím, že k nim patřím a nemám sílu se od nich oddonut.

Ale dost už povídání. Jsem tu proto, abych hodnotila a vám rázem popřála. Tedy. Tento rok se moc neličil od toho předešlého.

Přinesl někomu štěstí a spokojenosť, někomu zdraví a bulest. Na světě už to tak je a jinde nehude. I mně přinesl radost i starosti, ale jsem člověk přizpůsobivý, a tak si nesízíjí. Stačí mi, když jsem zdráv.

Sice mně přibývají různé nedůlny, ale co by člověk mohl čekat, když překročí sedesátku.

Co se tyče novin, vycinázejí nádoby pravidelně, snažíme se u to, aby byly zajímavé, ale aby i trochu polavily. Zájem o ně je, musí si dokonce už i cestík do světa, předplatitelství neubývá, ba právě naopak.

Ale ted už je čas na to, užich vám, vážení přátelé, popřála všem a upřímně veselé svátky vánoční, hezkou cestu na přívoční, pod stromečkem velký tanec, u Silvestru dobrý tanec, v Nový rok pevný krok a hodně Rožňáv počehmání v příštím roce 1995. Vaše

* Marie KLOUBKOVÁ

Maria Kloubková

Vánoční zklamání

Hanka měla ráda tenhle předvánoční čas. Táta se dnes vrátil z práce pozdě, máma ji nechala na stole lístek se vzkazem, že říla nakupovat. Hanka si prozpěvovala s Karlem Golem, že sní o vánočích bílých a kmitala s prachovkou po obýváku. Už zbyvala jen vysoká skříň. Hanka si přitáhla stoličku a s hbitostí svých jedenácti let se na ni vyhoupla. I když si stoupala na špičky, musela vršek skříň utírat jen popomati. Ruka na něco narazila a Hanka to opatrně sundávala, aby mohla seřít celou plochu skříň. Byl to dost těžký, nedbale zabalený balíček a jak ho Hanka vzala do rukou, papír se rozbalil úplně a před hankou se objevily dvě překrásné knihy: Poslední Muhykán a Štefan od J.F. Coopra. Tak tohle Hanka nechtěla. Bylo jí jasné, že knížky měla najít už pod vánočním stromkem a protože patřila k dětem, které mají rády překvapení a nikdy nepročesávala rodičovské tajné skříňce, měla mámě a tátovi za zlé jejich malou obezřetnost. Pečlivě knihy zabalila a balíček položila na místo, odkud ho chvíli před tím vziala. Přestože bylo jedno z vánočních tajemství předčasně odhaleno, Hanka si zívkla radostí. Měla ráda dobrodružnou klukovskou literaturu a v duchu si už představovala, jak hned o Štědrém večeru ulehne do svého pelíšku s knížkou v ruce a nechá se unášet prvními stránkami vyprávění o statečných indiánech a jejich bílých bratřích.

Nadešel Štědrý večer. Když se rodinka dopoledne s rybími kúskami, ztratil se táta do vzdlejšího pokoje a za chvíli se od tamhle dovalo známé zacinkání zvončeku. Hanka byla pocheptitelně v pokoji první. Vždy znova ji okouzloval pohled na krásně ozdobený stromek s roztaženými barevnými světlíky a vodopády jiskřítek ze zapálených prskavek. A když pečasla i ta úplně poslední, Hana pohled sklonila na hromádku balíčků na zemi pod stromkem. Za chvíli se už kolem ní kupilo nejedno vyplňené přání a nějaké to překvapení navíc, ale také nepohledná hromada pomáčkaných papíru a změr zdolných stužek. Ale co to? Ty dvě krásné knihy, které Hanka před vánočemi nechtěně objevila, zatím nenašla a poslední dva nerobalé halický je podle velikosti a tvary skryval nemocny. Hanka si to neuměla vysvětlit. Posmutněla a po celý večer byla zamklá. Máma se jí několikrát ptala, jestli není nemocná, babička se dovolávala, že přece musí mít Hanička z těch překrásných dárcíků radost, tata si ji přísně měřil, cože ti má za rozmaz a jak může tak kazit sváteční rodinnou polohu. A tak byla Hanka ráda, když osaměla ve svém poltojiku. Usídlala sice bez vytoužené knížky, ale s přesvědčením, že rodiče na konci tento dárek ukryli tak dobrě, že ho ted nemohli najít a nebo na něj prostě zapomněli. Ted litovala, že se celý večer chovala tak nemožně. Ty knížky prostě doslouze někdy později.

(Pokračování na straně 7)

Matčin pláč

* Marie KLOUBKOVÁ

Nemám čas, řekla mi můj deern,
řekla mi to dnes, řekla to i včera.

Nemám čas, řekl mi můj syn,
když ho budou mít, to se nedozvím.

Máte oba auta, můžete ke mně zajít.

Ale my ten čas nemůžeme najít.

Máme spoustu práce, spoustu povlností,
když je chvílika volná, pozveme si hosty.

Ty jsi přece sama, tak zajdi ty k nám,
že máš špatné zdraví? Nechy - starý krám?

Co je bolestnější pro všechny staré mámy?

Mají spoustu dětí a přítom jsou samy.

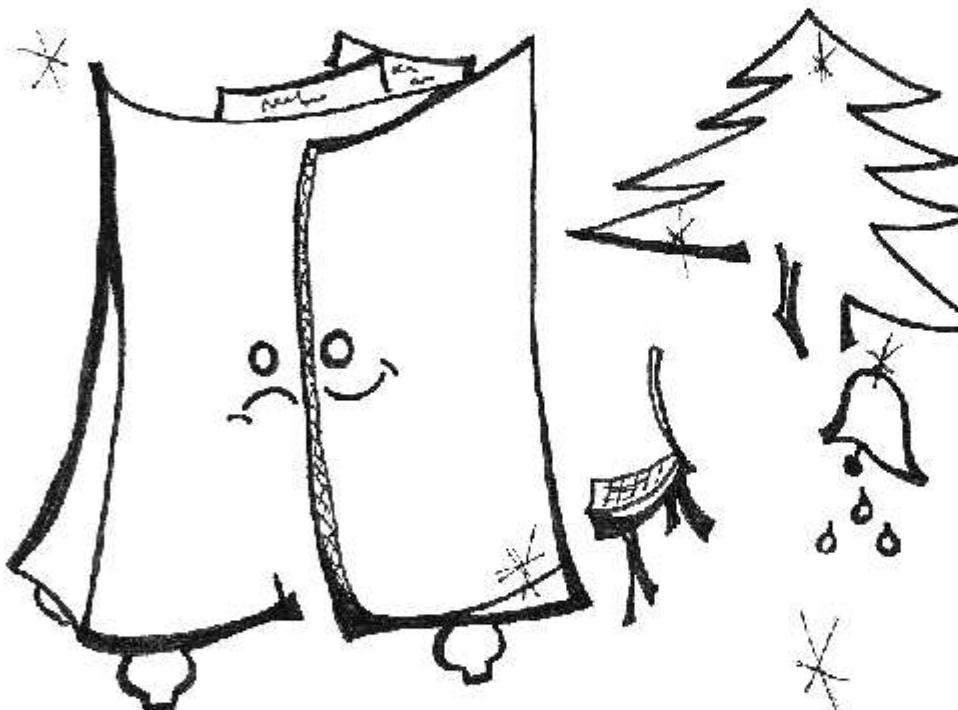
Vánoční zklamání

DOKONČENÍ ZE STRANY 6

Na Boží Hod odpoledne chodila Hanka s rodiči na návštěvu k tetě Martě - maminej sestře. Už v přední uvítal Hanku bratranc David nadšeným oznamováním, že druhý den pojede s tátou a mamou na hory a když po sváčině spolu osaměl v dětském pokoji.

Začal David před Hanku na stůl všechny své štědrovečerní dáinky. Hanka netečně přihlížela. Pak sebou ale překvapením trhla. Rázem bylo všechno jasné. Ty knížky vůbec nebyly dárek pro ni. To teta Marta, znajíc svého všudybyla synka, který prošmejdí a proslidí celý byl v naději, že předčasně odkryje nějaké to vánoční tajemství, si kníhku u nich schovala. Na ni letos rodiče s žádnou knížkou nezpomněli. Hance se zalily oči slzami. Jako z dálky slyšela bratrancova slova: „Posloucháš mě vůbec? Říkám, že ti to pak půjčím, až tu přečtu. Jestli teda chceš.“ - Už už chtěla Hanka odpovědět něco nevlidného, ale pak se vzpamatovala. Rychle si setfela prstíkem slzičku stékající po tváři a otocila se k Davidovi. „Tak jo, dík,“ řekla a pokusila se o něco, co by se dalo při dobré vůli nazvat fisměvem.

Teprve když večer Hanka osaměla ve svém pokoji, dala volný průchod svému smutku a sebehnosti. Usinala na pláčem promáčteném polštáři a poprvé v životě byla ráda, když vánoce skončily, všechny dny dovedly zase rodiče k jejich starostenství a povinnostem a

nikdo už Hanku nezpovídal, co ji chybí a proč je v tak špatně náladě.

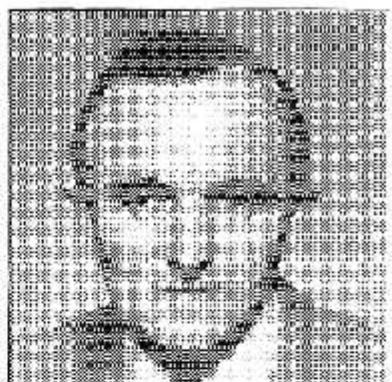
O deset let později se Hanka krátce před vánočním vzdávala a bratranc David ji byl za svědku. V salónku hotelu, kde měli svatební hostinu, se vyprávělo a vzpomínalo na dobou, kdy všechni ti mladí byli ještě malí a Hanka poprvé dala k lepšemu příběh jednoho svého velkého dětského zklamání, na které - ať chtěla nebo nechtěla - snad o každých dalších vánočích vzpomněla. Nikdo ani nezpozoroval, že se David ze salónku vydral. Když se asi po půl hodiny vrátil, položil před Hanku úsledně zabalený balíček s vysvětlením, že zapomněl ještě na jeden svatební dárek. Když překvapená Hana huliček rozbalila, ležely před ní dvě knížky: Poslední Mohykán a Stopař. Pak musela Hanka vyslechnout ze všech stran dobre mněně rady, aby ty knížky pečlivě ukryla před svými ratolestmi - obzvláště kdyby se snad rozhodla obdarovat jimi nějakého budoucího synovečka nebo netefinku. A smích rozjařených svatebčanů udělal tečku za jedním davným dětským smutkem.

* Věra CHVALOVÁ

* Kresba Michaela ŠMERGLJOVÁ

Vážení čtenáři,

uplynul další rok od „sametové revoluce“, pět let už vychází Naše noviny, ale cíleme se dnes nějak samotný? Hospodářský pokrok je, ovšem námoženější, vidět sice na všech stranách, ale morální vztah proti české socialismu? A tak kdekoliv chce jen

prodávat, obchodoval, vyhrát v lotynce nebo v herně, ale pracovat tvrděm způsobem, vyrábět, přinášet humárné či duchovní hodnoty naší společnosti, to chce málokdo. Každý hledá své výhody, své právo a nikdo se neptá, jaké při tom má mít povinnosti, ať fyzické nebo morální. Tak co jsme zatím za těch pět let viděli? Bývalý majetek KAC, SSM, někde i ROM chlátrá pět let bez majitele a ztrácí svoji hodnotu, ažery rumord, topného oleje a další připravily stát o miliardy, ale vinní nejen nejsou potrestáni, ale snad ani nadezem. Kdyby nás někdo, nadej Bože, zabíl některý pan poslanec, nic se mu nestane, má svou imunitu. Tak v čem jsme si polepšili? V tom, že toto všechno teď můžeme svobodně naposet a někdo se nám nedostane, ale můžeme také kdykoliv a kamkoliv vycítit do světa, máme-li na to peníze. Člověk i to je pokrok, a tak doufám, že po dalších pěti letech budou ze nás už i tyto problémy a my se dočkáme jaksi poznávacího výlepčené demokraticko kapitalistické společnosti se sociálními zřetení.

Hodně zdraví a dobré nálady při tom žekání
Váš příjem

* Arnošt TUČEK

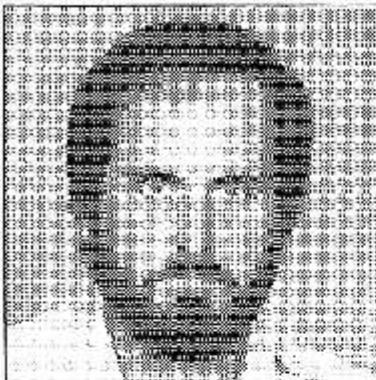
Klidné prožití svátků
vánočních a úspěšný
nový rok 1995 všem
Třebaňákům přeje

KOLONIÁL JAHELKOVÁ

Vážení přátelé,

není to tak dávno, co jsme se zabývali přípravou magazínu 1993, n už je za námi další rok.

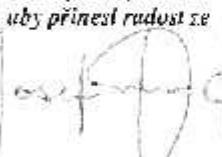
Bližší se čas vánoční, čas, který s sebou přináší nezanemětelnou atmosféru nejkrásnějších svátků roku, ale i čas vzpomínek a rekапitulací. Jaký byl ten

letošní rok? Kolik úspěchů, kolik nadějí, kolik zklamání přineslo...? Vzpomínání - a nezdá se mi to tak dávno - na první krůčky Našich novin. Ani jsem příliš nevšil, že za pět let zde budou sítě, že budou sebevědomé, plné elánu, jaksi samozřejmé. Třetí letošník jíž něco známého. Přinejmenším to, že čtenářům neužívá (snad naopak), že kritici a odpůrci novin si je také neopomenou kupou, že se prostě, ne chceme nebo ne, staly součástí našeho života.

Dost však už vzpomínáme. Stojíme na prahu nového roku a ptáme se, jaký bude? Přeji sobě, novinám, ale především Vám, vážení čtenáři, aby ten příští rok přinesl co nejméně zklamání a hodně zdraví, štěstí, dobré milady, tolerance, aby přinesl radost ze života. Váš

* Josef MALÝ

U protinožců...

Hraje na flétnu a dívá se, jak je za oknem léto v plném proudu. To jsou ale zase letos svátky, myslí si a píská dál tóny božského Mozarta. Je dopoledne. Venku nepadne ani kapka a teplota šplhá pořád výš. Už je 32 stupňů a poledne. Ach jo, to bude zase večeře, přemýšlí dál a nepřestává hrát. Za oknem se pomalu sjíždějí v autech lidé. Vystupují jeden po druhém s košťky jídla a pití. Odložil flétnu a jede taky. Má dva piknikové koše plné jídla, do ruky vzal láhev sekty a mříž na nedalekou pláž. Příbuzní uznám už tu připravují obrovskou plážovou páru. Jsou přece Vánoce...

* Michaela ŠMERGLOVÁ

„Umělci“ na dráze

ČTYŘIADVACET MILIONŮ NA OPRAVY POŠKOZENÝCH VAGÓNŮ

Vy, kdo jezdíte do práce či do školy vlakem, jste si určitě všimli pokreslených stěn na osobních vagónech. Většinou se nejedná o výzdobu, kterou by financovalo České drahové, ale o aktivity jedinců z řad cestujících, kteří se potřebují vyučit na místě, které jede.

Mista, která momentálně nejedou, jsou obdivována přívrženci rozsáhlých grafických děl, často na celé vnější ploše od nárazníku k nárazníku a od koleje přes okna až po střechu. Možná by stalo za zmínu zhodnocení takové činnosti psychologem, ale o tom snad někdy příště.

Krádeže, vandalové...

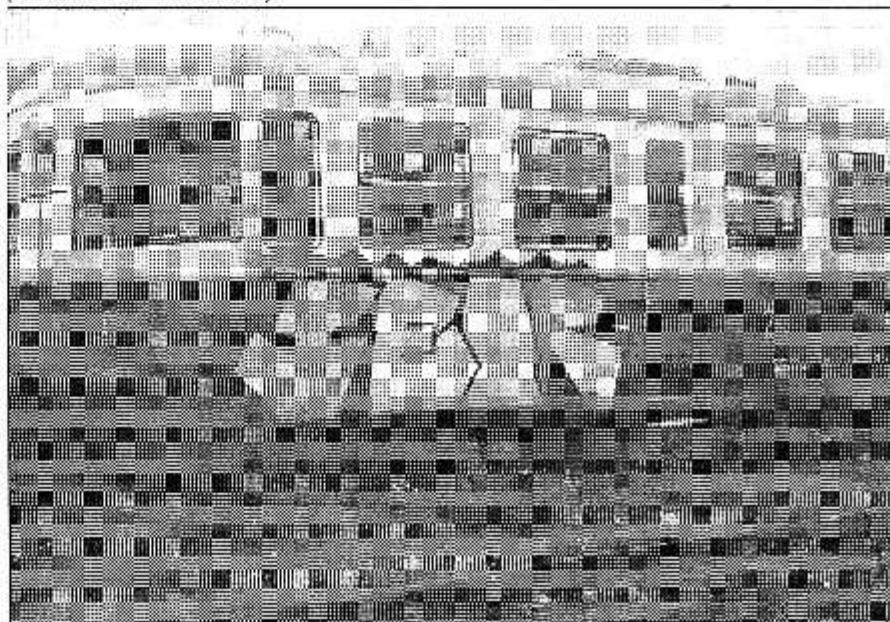
Velké množství násilně poškozených vozů opravují depa. Nejbližší se nachází v Praze a jedno z jeho pracovišť je přímo na Smíchovském nádraží. Občas se tu objevují vagóny s přiznáným úbytkem - např. vody materiálu, doběž životnosti důležitých součástí, či pozůstatky po nichodových událostech. V poslední době se však množí případy krádeží a vandalismu.

Kradle se lečec, od zářivek po barevné kovy. Přibyla například ořezávání kabelů elektrického topení. Několik centimetrů silný měděný vodič zloději pilkou uříznou hned za nárazníky a z ohněm zhotovenou izolace měděnou vytahou. Ve sběrně druhotných surovin se nad tím nikdo nepozavrhává a druhý kov zlodějoví proplatí. Takové krádeže se nejčastěji vyskytují ve stanici Praha-Vršovice, za poslední dobu jich bylo kolem dvacet. Montáž nového kabelu však přijde na několikanásobek - až na padesát tisíc korun. Musí se nahradit i přerušená bezpečnostní izolační vrstva a rozhraní některé zvláštně nesouvisející části vozů. Provozimoni si pravidelně pracovníci, že v soupravě netopí několik posledních vagónů, bude příčinou pravděpodobně v přerušení průběžného kabelu elektrického vytápění a „okradený“ vůz je při nejbližší přiležitosti z vlaku odstaven, dostane se do pořadí oprav a teprve po delší době se opět objeví na své trase.

Provozuschopných osobních vozů však příliš nepřibývá, a tak jsou takové ztráty, zkrajují-li se osobní soupravy, pro cestující celkově. Pro dráhu však také, neboť ceny materiálů rok od roku stoupají a z přidělených financí nezbývá peněz na jiné činnosti, třeba na modernizaci.

Cto se týká vandalismu, je pole působnosti mnohem širší než u krádeží: čárečky, kosočtverce, rozřezané sedačky, prokopnuté dveře, dokonce existují místa na železničních tratích, odkud pravidelně létají na vlak nejrůznější předměty, které působí nejen peníze laku, ale i rozbití skleněných výplní. Materiál na výměnu okna přijde na tři tisíce, dále musíme přečist práci při manipulaci s rámem, gumovými izolacemi apod.

(Pokračování na straně 9)

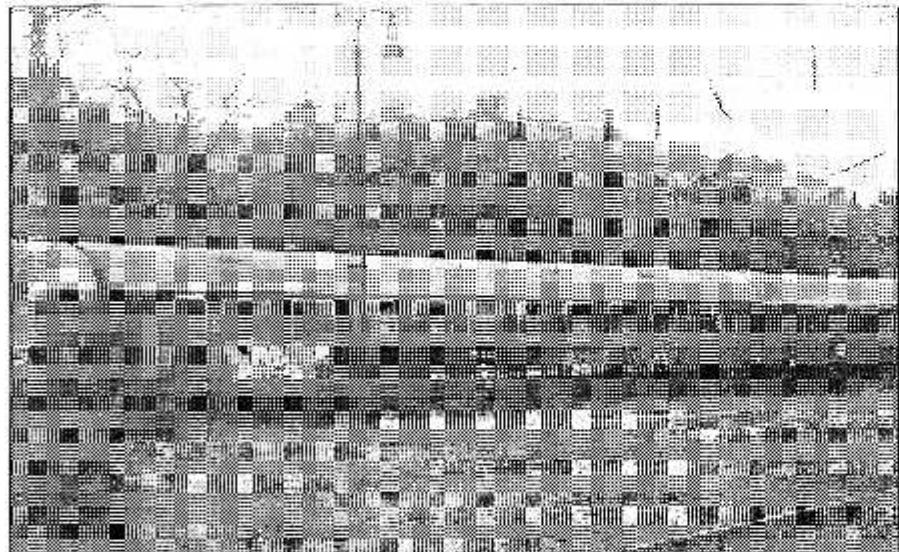
„Umělci“ na dráze

DOKONČENÍ ZE STRANY 8

Sgrafitisté

Od 90. roku se začínají objevovat sgrafitisté se svými sprejovými malbami. První tři vozy sice pracovníci depa od barvy očistili celé, ale s ohledem na náročnost a na množství se obdobné případy bylo rozhodnuto, že umyta budou jen okna a technické nápisy důležité pro činnost provozních pracovníků. Pro zaměstnance depa se jedná o jednu z nejpřijemnějších prací. Pracovník musí používat respirátor a nepropustné rukavice, z acetonových výparů hrozí nebezpečí výbuchu. Protože barvy se odstraňují v uzavřených místnostech - halách depa a na jednom místě by se nacházelo všechny lidé zabývající se i jinou činností, dobrovolník pracuje na „disgrafitaci“ odpoledne, po směnu, kdy už se tam nikdo další nenachází a nebezpečí z výbuchu hrozí jen jedinému člověku. Vagóny mezičím stojí na místech, kde by mohly být prováděny říčelnější opravy, s nečitelnými předepsanými údaji však na trati nemohou.

Při pohledu na sprejařovo dílo se zdá, že by se mohlo jednat o „zdařilého“ malíře s perfektními tahy, jak alespoň usuzují ti, kdo kresby odstraňují. Při vlastním čištění oken a nápisů se spotřebuje na 30 litrů acetonu, což čítá asi 90 Kč a navíc 30 hodin práce, takže se taková strada prodraží už na dva tisíce korun. Několikrát se musí opakovat nanášení acetonu pvcovými na zamalovanou skříň vozu a následně stírat rozpouštěnou barvu. Ta je natolik kvalitní a pravděpodobně speciálně vyrobená pro

sprejaře, že na místě, kde se barvy setkávají, jsou hrany ostré a nikoliv do ztracená jako při použití běžných sprejů. Rozpouštědlem poměrně dlouho odolávají, takže se celá čistá operace s nanášením a stíráním musí dělat na jednom místě několikrát.

Sgrafitisté na Smíchovském nádraží pracují v oblasti pod zlíchovským mostem, kde je pod rouškou tmy nikdo neruší, neboť policisté na taková místa dojdou jen zřídka a i potom dokazování vásne. V listopadu však policie razínamenala první věčního úlovek - sprejaře, který na Smíchově právě zdobili osm vagónů. Škodu jim vyměřili na 21.000 korun. Rovněž na Smíchově byl požárem zlikvidován rychlíkový vůz 1. a 2. třídy. Kdo mu pomohl se neví, samovznícení je však u stojícího vozu v těmž zlíchovských podmírkách vyloučeno. Skoda je odhadována na půl milionu.

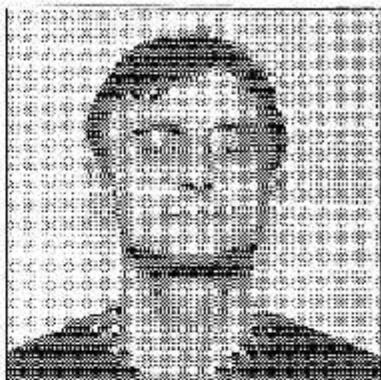
Vozové depo Praha, které má své hlavní sídlo na Masarykově nádraží, spravuje 1.300 osobních vozů. Za prvních deset měsíců letošního roku opravy násilně poškozených vozů přišly na dvacet čtyři miliony korun; na Smíchově jich vpravovnili 150. Lze jen doufat, že ničení společného majetku si nenajde víc přívrženců. Vandalským se totiž může obrátit i proti nám - lidem.

* Vilém SEDIVÝ

* Foto autor

Vážení čtenáři!

Nechtělo se mi ani věřit, když nime řeředaktor požádal o tétoho páru slov, že další rok už je opět za námi. Letí to, letí! A co se za těch třinácti dnech druh změnilo včetně... Mě osobně těší, že k jedné změně nedošlo. NN vychází dál! Dokonce si

troufám tvrdit, po vzoru jednoho před pěti lety „odpísaného“ rádu hypopolitika, že NN vychází a budou vycházet pořád. Ne proto, že si to přejeme my, členové redakční rady, ale proto, že si to přejete přede vás. Vážení čtenáři,

Nepatřím mezi tzv. bilanční typy, které mají nutnost v závěru roku cokoliv hodnotit a říct si, co se podařilo a co ne. Pochopitelně, člověka během roku postká několik událostí, které se mu do paměti zapálí více než je ohryžlé, ale to subjektivně prožívá každý z nás po svém. Vždy se něco podaří a něco ne, ale už to tak prosí ve světě chodí, že stoprocentně úspěšní nemůžeme být všechni.

To bychom přede vším měli chápout a nezávidět druhým jejich úspěchy. V drtivé většině je to, co jich dosáhlí, nemají zadarmo. Mrzí nás, že pět let po společenských změnách v nás stále koluje virus socialismu, Jenž některým z nás brání pochopit ten fakt, že ne všechni se mohou mít stejně a že rohlik za dvacet haléřů už také nebude. Protože jsem optimista, věřím, že se v roce 1995 budeme mít lépe než letos.

Vám všem přejí pevné zdraví, štěstí, kopec pochody, přátelství, lásky, tolerance, úspěchů a spokojenosnosti. Budete na sebe hodit a slavit a určitě, že život bude mnohem úsměvnější.

* Jiří PETŘÍK

Klidné prožití vánocních svátků, hodně zdraví, spokojenosnosti, osobních i pracovních úspěchů do nastávajícího roku 1995 - přeje všem svým klientům

EVA ANDROVÁ

Biotherik - Zadní Třebaň

Rok 1994 v NN

KRÓNIKA TŘEBAŇSKÝCH (A JINÝCH) UDÁLOSTÍ

Nenášlo se toho málo, v roce 1994. Událo se toho moc. Ve světě, v Evropě, v České republice, v Zadní Třebani. Kabízime vám malou rekapitulaci událostí pravý končícího roku tak, jak o nich v průběhu uplynulých měsíců referovaly Naše noviny.

Leden

* Událostí roku nazval nejeden z komentátorů návštěvu amerického prezidenta Clintona v Praze. Celkem se v našem hlavním městě minulý týden sešlo pět hlasů států. (NN 1/94, 6.1.)

* Zadní Třebaně chodilo šestého ledna místo tří deset králů. (NN 1/94)

* Přičinou přítomnosti vrtulníku letecké záchranné služby, řeckých hasičů a karlstejnských policistů v Zadní Třebani v sobotu 8. ledna byla snažba o záchrannu životu třebanského občana, p. L. Otradovce. L. Otradovce, narodený v roce 1923, skonal náhle na ulici před domem p. Němcov. (NN 1/94)

* Případ ozbrojeného příslušníka Sboru ozbrojené ostrahy Železnice, který 12.12. 1993 na nádraží v Zadní Třebani ohrožoval zaměstnance Českých drah, vyšetřují specialisté z okresní prokuratury v Příbrami. (NN 1/94)

* Přípravu na jarní část soutěže zahájili v sobotu 8. ledna zadnořebeňští fotbalisté. (NN 1/94)

* Pět zlodějů automobilů bylo 19. ledna zadrženo v katastru obce Liteň. (NN 2/94, 1.2.)

* Na masopustní zábavě, která se v zadnořebeňském kulturním domě konala v sobotu 12. února, se poprvé představil nový pronájemec KD. (NN 2/94)

* Od září 1994 by do zadnořebeňské základní školy mělo ustoupit devět prvňáků. Tolk jich totiž přišlo 24. ledna do školy k oficiálnímu zápisu. (NN 2/94)

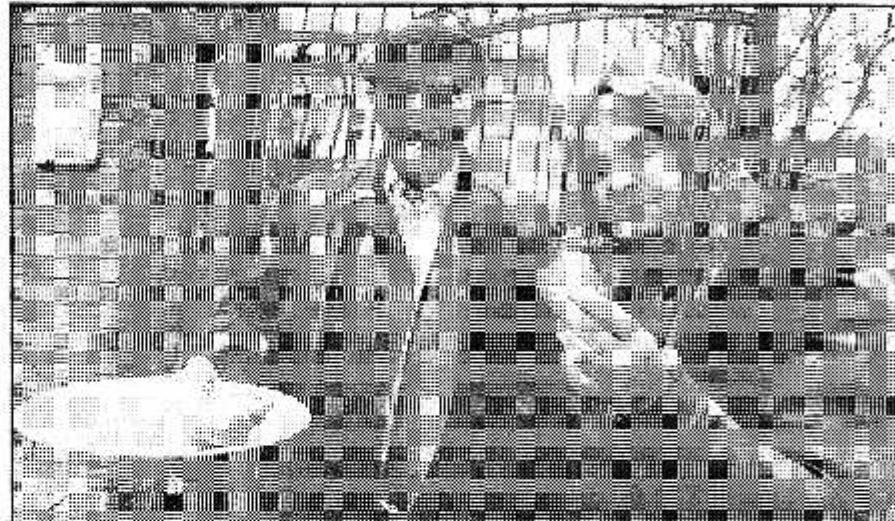
* Přibližně pětkrát vyjížděli řeckí hasiči během noci na 28. ledna k odstraňování následků bouřky a vichřice, která se v tuto dobu přes náš kraj přehnala. (NN 2/94)

* Pololetní vysvědčení si v pátek 28.1. z třebanské školy odneslo šest prvňáků a tři druháci. (NN 2/94)

* Ceny za odvoz popelnice byly zvýšeny v Hlásné Třebani. (NN 2/94)

Únor

* Nekorunovaným králem masopustu, který se v Zadní Třebani za velkého zájmu diváků a tisku konal v sobotu 12. února, se stal místní občan, pan Josef Jahelka. (NN

* I letos se Třebaní k masopustnímu průvodu chovala velkopohostně...

Foto pro NN J. RIGEL

3/94, 15.2.)

* Jarmila Novotná, šestnáctiletá světoznámá operní pěvkyně, která část svého života prožila v našem kraji, zemřela minulý týden v New Yorku. (NN 3/94)

* K požáru odpadu, uloženého na korbě tramvaje, který je už několik týdnů odstarten u prodejny Jednoty v Zadní Třebani, vyjížděl 5. února ve 23. 15 řeckí hasiči. (NN 3/94)

* Fitcentrum provozuje od 1. 2. učňovská škola v Litni. K dispozici jsou finská sauny, posilovna a masáže. (NN 3/94)

Březen

* Řecký Jaroslav Vendelin Šimeček byl poslán do dřehodu poté, co odmítl výzvu Arcibiskupství pražského, aby se odstěhoval do Brandýsa n.l. (NN 4/94, 1.3.)

* Vzácného životního jubilea, 95 let, se 16. února dožil nejstarší obyvatel Zadní Třebaně, pan Josef Zumravil. (NN 4/94)

* Provoz 11. 3. opět zahájila zadnořebeňská Večerka fy Roubal a deora. (NN 5/94, 15.3.)

* Vzhledem k tomu, že dochází k permanentnímu porušování zákazu vjezdu na Ostrov, rozhodl se obecní úřad instalovat na most závoru. (NN 5/94)

* Jeden lidský život si vyžádal požár restaurace na fotbalovém hřišti v Řevničově, ke kterému došlo 27. února. (NN 5/94)

* Příjmy Zadní Třebaně za rok 1993 jsou 2.110.300 Kč, výdaje 1.927.700 Kč. Zůstatek na účtu je 182.600 Kč. (NN 6/94, 29.3.)

* Výpradej dneší za poloviční cenu probíhá v tamto týdnu v zadnořebeňském Kutka shopu. (NN 6/94)

* Nový obecní policajt, pan Karel Ráž, nastoupil v těchto dnech v Hlásné Třebani. (NN 6/94)

* Své první utkání sehrálo v sobotu 19. března nově založené družstvo žáků třebanského fotbalového oddílu. (NN 6/94)

Duben

* Na pojedávku se v mrazivé pondělí vellko-noční, tj. 4. 4., už časně ráno vydali malí i velcí třebanští koledníci. (NN 7/94, 12.4.)

* O pronájem místnosti v objektu zadnořebeňské mateřské školy, kde bylo zdravotní středisko, požádala za čelem když osudem uhlíčkým E. Andrová. (NN 7/94)

* O možnostech a podmínkách pro zavedení plynu do Hlásné a Zadní Třebaně jednali 6.4. zastupci obecních úřadů obou obcí se Středočeskou plynárenskou společností. (NN 7/94)

* Pivnice v zadnořebeňském Společenském domě začala fungovat 1. 4. (NN 7/94)

(Pokračování na straně 11)

* První brdská C.W. je název soukromé plny v Řevnicích, která byla u nádraží ČD uvedena do provozu v minulých dnech. (NN 7/94)

* Od pondělí do čtvrtka čistili minulý týden zaměstnanci firmy, kterou zajistila správa povodí, ledolamy u třeboňského Jezu. (NN 8/94, 26.4.)

* Už druhou Pleně vypominku na čarodějnici chystá na sobotu 30. dubna třeboňský Třebus. (NN 8/94)

* Družinářkou ve školní družině, která by měla být u zadnotřeboňské dvouřádky nově otevřena od září, by se měla stát členka redakční rady NN, paní Marie Kloubková. (NN 8/94)

* Populární letní kino v Karlštejně bude letos promítat jen v červenci a v srpnu. (NN 8/94)

pachatel. (NN 10/94, 24.5.)

* Do Bavorova se první květnovou sobotu vypravili zadnotřeboňští zahrádkáři. (NN 10/94)

* Výroční valná hromada Svazu dobrovolných hasičů Zadní Třebaně se konala v sobotu 14. 5. (NN 10/94)

* Základní škola v Zadní Třebani spolu s družinou pořádají sbírku knih, hraček a her pro děti od 6 do 8 let. (NN 10/94)

Cerven

* Nový obchod s nábytkem byl nedávno otevřen v Zadní Třebani, vedle hostince U

domu. (NN 12/94)

* Veřejné zasedání obecního úřadu v Zadní Třebani se konalo 16. 6. (NN 12/94)

* Koncert několika pražských amatérských rockových skupin se v Zadní Třebani konal v sobotu 18. června. (NN 12/94)

* Interval treninguové cvičení pro dámky jakéhokoli věku a proporce zučiná v tělocvičně Společenského domu v Zadní Třebani 29. 6. (NN 12/94)

* Chata klavíristy Rudolfa Rokla v Hlásné Třebani Na klozandě byla vykradená 10. 6. (NN 12/94)

Cervenec

* Částkou 2.160 korun bude ročně přispívat Zadní Třebaně na provoz umělecké školy v Řevnicích. (NN 13/94, 5.7.)

* Rozloučení třeboňských dětí s mateřskou školou připravil Shor pro ohčanské záležitosti. (NN 13/94)

* Svatocannenská pouť se ve Svinářích bude konat v sobotu 23. 7. (NN 13/94)

* Dvanáct vybraných diváků bylo od 19. do 23. 6. uzavřeno v sále řevnického kina, kde jim byl nepřetržitě přesídlán film a seriál Twin Peaks. (NN 13/94)

* Obrovskou pozornost vzbudil začátkem července XII. Všeobtíkský slet v Praze. (NN 14/94, 19.7.)

* Použitosticky světoznamené operní zpěvačky Jarmily Novotné, která zemřela v únoru v New Yorku, byly uloženy do litoměřické hrobky. (NN 14/94)

Srpen

* Fotbalisté Zadní Třebaně zvítězili na tradičním pouťovém turnaji ve Svinářích. (NN 15/94, 2.8.)

* Tečku za polovinou prázdnin uřídila ve Třebani Benátská noc, která se v režii NN konala poslední červenecový pátek. (NN 15/94)

* K přepadení pražské občánky došlo v Zadní Třebani 25. července. (NN 15/94)

* Automobily, motorky i kola se téměř denně ztrácejí u lomu Amerika nedaleko Mořína. (NN 15/94)

* Populární PONY EXPRES dorazí v sobotu 2. 8. (Pokračování na stranu 12.)

Květen

* Dva pachatelé vzloupání do chat v místní zadnotřeboňské části Na Chybě byli karlštejnskými policisty zadrženi první květnový den. (NN 9/94, 10.5.)

* O prodeji pozemků v proluce mezi domem p. Malého a chatou ing. Mardešicem rozhodlo zadnotřeboňské obecní zastupitelstvo. (NN 9/94)

* Novou fasádu dostal v minulých dnech zadnotřeboňský Společenský dům. (NN 9/94)

* Obchod ovocem a zeleninou otevřela v pátek 6. května zadnotřeboňská firma Rouhal a dcera. (NN 9/94)

* Premiéru hry W. Allenová Obrana Allenová v podání nově vzniklého divadla Pod popelnici proběhla v řevnickém rockovém klubu Wettina. (NN 9/94)

* Do budovy Městského úřadu v Řevnicích se v noč na 12. května vzloupal neznámý

* XII. Všeobtíkský slet, Praha, červenec 1994...

Foto pro NN J. HOKÝV

kapličky. (NN 11/94, 7.6)

* Na třista padesát lidí se přišlo pobavit a zatančovat si na staročeskou májovou zábavu, kterou se poslední květnovou sobotu konala v zadnotřeboňském kulturním domě. (NN 11/94)

* Mandl je od soboty 4. 6. znova v provozu v Zadní Třebani, v zahradě u výdejny plynových bomb. (NN 11/94)

* Ze byl ve vlaku na trase Beroun - Praha napaden skiny, ozářil žák ZŠ Liteň. K napadení mělo dojít 9. 6. (NN 12/94)

* V blízké době by měla být opravena cesta od budovy zadnotřeboňského obecního úřadu podél trati směrem k Řevnicím. (NN 12/94)

* Dva místní občané se 14. června poprali v hostinci zadnotřeboňského Společenského

Rok 1994 v NN

DOKONČENÍ ZE STRANY 11

botu 20.8. do Stříbrné Lhoty. (NN 16/94, 16.8.)

* Hotel Berounka v Revnicích byl po třech letech opět otevřen pro veřejnost. (NN 16/94)

* Zájezd do Jindřichova Hradce, Slavonic a Telče chystají na 27. srpna zadnortřebaňští zahrádkáři. (NN 16/94)

* „Parlamentní prázdniny“ už skončily i zadnortřebaňským radním. (NN 17/94, 30.8.)

* Remízou na soupeřově hřišti vstoupili do nového ročníku okresního přeboru fotbalisté třebaňského ačka. (NN 17/94)

* Celostátně hledanou osobu se 20.8. podařilo zajistit karištejnským policistům. (NN 17/94)

Září

* Rocková legenda Pink Floyd koncertovala v Praze. (NN 18/94, 12.9.)

* K prvnímu jednání se třebaňské volenské komise sejde 22. září. (NN 18/94)

* Patnáctiletý mladík byl 2.9. postfelen v místní zadnortřebaňské části Vatina. (NN 18/94)

* Ráno dešť a potom pěkné, letní počasí. Tak letos začal nový školní rok v zadnortřebaňské dvoutřídce. (NN 18/94)

* Nový Zelenáč Mírka Hoffmanna budou hrát na posvícenské zábavě ve Svinářích. (NN 18/94)

* Ne všechni obyvatelé Zadní Třebani jsou spokojeni s tím, jak se tu v minulých dnech asfaltovalo. (NN 19/94, 27.9.)

* Mladík, který konal svoji velkou polfetu v nádražním podchodu, přišel hlásno, třebaňský obecní strážník. (NN 19/94)

* Pokutou 400 korun potrestala disciplinární komise okresního fotbalového svazu oddíl třebaňských fotbalistů, který se nedostavil k pohárovému utkání na Žďáku. (NN 19/94)

Říjen

* Velkou slávu zažil v minulých dnech revnický kostel. Pukřlení tu byl i Mírko Třebaňák. (NN 20/94, 11.10.)* Posvícenská zábava se bude konat v pátek 14. 10. (NN 20/95)

* Číslo 1 má na kandidátku zadnortřebaňské ODS pro nadcházející volby podle informací NN Miroslav Hejlek. (NN 20/94)

* Plán na výstavbu komunikace mezi Mnichovem a Halouny je mj. součástí územního plánu města Revnice. Dalším bodem plánu

Celkem 327 voličů se v Zadní Třebani zúčastnilo komunálních volb. Rozhodli o tom, že do nového obecního zastupitelstva se s třemi „nováčky“ dostalo šest členů OZ vůdčího...

* Foto M.V.J. MALÝ

je výstavba mostu, který by měl stát mezi Revnicemi a Zadní Třebani. (NN 20/94)

* Dvanáct školáků navštěvuje družinu Stuňku, která je od září v provozu při zadnortřebaňské základní škole. (NN 21/94, 25.10.)

* Filmem Piano končí v sobotu 29.10. program v revnickém kině. (NN 21/94)

* Lepší spolupráci s uličany a hodně úspěchu přeje novému zastupitelstvu starosta Zadní Třebani Miroslav Břízda. (NN 21/94)

* Nevybuchlý granát z let druhé světové války našel 11. října v lese nad Drahlo-

vicemi mistní občan. (NN 21/94)

Listopad

* Osobní pozdravy a přání úspěchu posílá obyvatelům Zadní Třebani prostřednictvím členky místního zastupitelstva Stanislavy Jindřáčkové prezident republiky Václav Havel. (NN 22/94, 8.11.)

* Účast třebaňských v nadcházejících komunálních volbách bude vysoká, většina se chystá volit jednotlivé kandidáty. Vyplývá to z ankety, kterou pár dní před volbami připravily NN. (NN 22/94)

* Pobožnost za zemřelé se konala poslední říjnovou neděli u zadnortřebaňské kapličky. (NN 22/94)

* Bývalou hospodu na Revnici i s přilehlou parcelem nabízí k prodeji obecní úřad v Hlásné Třebani. (NN 22/94)

* Nejúspěšnějším kandidátem volb do zadnortřebaňského obecního zastupitelstva, které se konaly 18. a 19. 11., se stal Josef Malý. (NN 23/94, 23.11.)

* Ve více než jedenáctset kilometru vzdálené české vesničce Rovensko v rumunském Banátu mají od minulé soboty možnost číst zadnortřebaňské Naše noviny. (NN 23/94)

* „Menší rekonstrukce“ by pravděpodobně začátkem příštího roku měla proběhnout v zadnortřebaňské pradejné Jednoty. (NN 23/94)

* První pětiletka od památné „listopadové sametové“ máme za sebou. (NN 23/94)

Prosinec

* Novým starostou Zadní Třebani se stal Lubomír Schueler. (NN 24/94, 6.12.)

* Půlnocní mše se letos na Sladký den v revnickém kostele konat bude. (NN 24/94)

* Marie Tatárová byla zvolena starostkou Revnic. Starostkou Hlásné Třebani je Václav Kudláč. (NN 24/94)

* Do kadeřnictví v objektu obecního úřadu v Zadní Třebani se v noci z 24. na 25. 11. vlonipal neznámý zloděj. (NN 24/94)

* Tak jako každým rokem, i letos rádili ve Třebani čerti. (NN 25/94, 20.12.)

* Plotárnou světlu hodlají v Revnicích proti uhlerným skladům zřídit Třebaňák Pavel Sulk (NN 25/94)

* Krásné vánocce, všechno nej do nového roku, a tak všebe přeje Třebaňský Naše noviny. (Magazín NN, prosinec '94)

* Miloslav PRÝDL

Posvícení v Rovensku

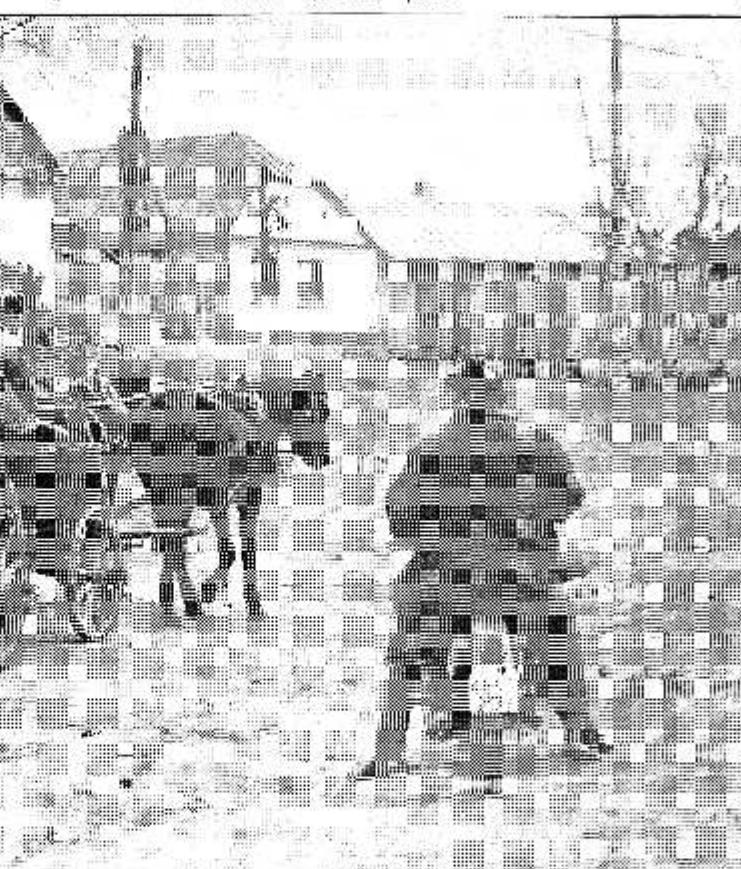
NAŠE NOVINY V ČESKÉ VESNICI NA HRANICI MEZI RUMUNSKEM A SRBSKEM

Z Temešváru musíte pořád na jih, rovně. V Moravici, městečku na samotné hranici bývalé Jugoslávie, uhněte doleva. Dojedete do Božovice a dáte se na Dalbosel. Ještě jednou doleva a po čestnáti kilometrech lesem, budete-li mít štěstí, dorazíte do cíle. Do Čech, někdy kolem roku 1920. Do Rovenska.

V tu chvíli budete mít za sebou plus méně Šestistáma - Činovce - Petrovice počítají a nás jedenáctset padesát kilometrů svěžně reálnými zhlavami z všeobecného se pocesty autem. Budete na cestě poznat a všechny laskavých cikánů konče „Ceně, plíš?“ hodim, budete ospali a dívno vám hrušku jasně rozdíly mezi Evropou a Balkánem. Tuhle slovensko-maďarsko-rumunskou zkratku v putování česko-průstředem zvolíte nejspíš proto, že se budete jako já chtít dozvědět, jak si žijí bratři Češi láň světa od domova. Jak si s nimi nejporadila stále v horách Draculova království. Jak se mají, obklopeni ze všech stran rumunským všechnomřem.

Na cestě

Na Slovensku jsme pořád tak nějak jako doma. Celníky v dívčeně známých, lemně zelených „věžáckých“ uniformách zajímají jednu jedinou: „Elektroniku, máte...“ Nemáme. Tak, „Noch za rádi.“ Páčí se, po svrchovaném slovenském území, až do Komárna. Maďaři nám nevadí, my Maďarům taky ne a po dolnoherských silnicích - ne rozdíl od hornoherských - cesta ubíhá ještě radost. Zato čekání na vstup do Rumunska se všechno neuvedlelém pomalém tempem. Naštěstí nervózně pojíždějícemu v nekončené koloně trabantů, dacií, moskvicí a jim podobných směr celnice se honí hlavou leccos. Vzpomínkami na někdejší „rahovací“ zájezdy do Daderónie, zpestřované nezbytnými silničkami na krušnoborské linii Hora sv.

Rovensko - Čechy někdy kolem roku 1920...

*Foto: prof. N.N. J. HOK尤

Veksl, hle? Děkujeme, nemáme zájem. O nic. Ani o dary, ani o marky. Diskutujeme ani o jakýkoliv kontakt s téměř podivným existencemi ne. Když se konečně dostaneme k závrate, mož si nepolepšíme. Financové se od výsudypříjemných vekslářů běží nejspíš jen uniformou. Celkem, když náhodně výhodnou směru. Naštěstí mají zájem jen o obsah knoflí a nezbytné „zvare“ dopis. Bez toho bychom měli smůlu. Bez knoflíků se do Rumunska prostě dostat nedá.

Balkán. Do tohoto slova se toho vejde hodně. Rozbitá „mezinárodní“ silnice hned do Daderónie, zpestřované nezbytnými le od hranic. Cikánky i necikánky vrhajíci se vám ještě v celém prostoru s vý-

měnoumi gesty pod kola vozů a na jeho kapotu. Neexistence základního orientačního značení. Krávy mezi paneláky v Temešváru. Sedlivý a rozparující se Arad. Zářivé neonové ouzy benzínových pump světových značek. Starci a starčeny poléhající při psaní krav v panuje slnici. Blázně vesniček a hrdě vypadající lidé v nich.

Kočují se Remové a ohně ohklepují se. Jejich nečinné ležení. Almaváva elektrárna uprostřed hor. Oskučitková uzdravovna uprostřed jiných hor. Vše prospoují rezignace a monotonost. A taky ovšem hodný policejní, který se nám v pulnici mezi regulačním podiskotekovým provozem a kontrolovaným násoskou snažil poradit správný směr. Nerazecházeli jsme mu slovo a on nám laky ne.

Rovensko

Sestoupení holičin putování jsme se utopili v mlze. Rezignovat v lesích, říct klimatickému od nejbližšího městečka, by znamenalo vystavovat se nebezpečí přepadnutí. V lepším případě vlnky. Takže dál. Tmou, mlhou, horami, odkud nikam. Vlastně někam, jenže kam, když ani v podrobné mapě se o cíli vašeho putování nic nedočte? A spočíhat se na úplně obyčejné ukazateli cesty, je v těchto zemepisných končinách šílenství. Kam tedy, na téhle křížovatce. Doprava? Dolevá? Rovně... Štěstí nám nakonec propůjčilo. Lesní cestou, přes kořeny a kohoutky, přes komeny a brody jsme se závratnou rychlosťí pět kilometrů v hodině došplhalí na vrcholok kopce, kde se z někoho něco, v těch nejrůznějších mis (Pokračování na straně 14)

Posvícení v Rovensku

POKRAČOVÁNÍ ZE STRANY 13

tech, vyloupla cedule s nápisem, který jsme marně vyhlíželi už několik desítek kilometrů a několik stovek minut: Ravensko. Rovensko. Bylo půl druhé ráno.

Veřejné osvětlení tu nemají. Vysoké napětí tu nemají. Zádne napětí tu nemají. Mají obecní generátor, který se používá denně se snímáním, plus minus. Kolem sedmého hodin veprve a budí světlo. V sekundách po stráni roztroušených domácích se rozblikají nečetné žárovky, v nálevnici, vytvořené přepažením jediného místního kolonádu, obživne televize. Ve všech s největší pravděpodobností jediná. Po desáté zase zhasne, nezajovní generátor, jaksepači zmužený třemi hodinami hákování, hlaší konec směny. Budí tedy opět tmu. Do svítání. Zkuste pak, obklopeni černočerným všeomírem, ve kterém není vidět na krok, bledat chaloupku Václava Holečka, místního rodáka a učitele, který vás k sobě pozval na návštěvu. Služné vychovávání svádí urputný boj s nekonečnou únavou (skoro osmnáct hodin za volantem...), otpělosti a rezignaci. Jak tohle může dopadnout? Dopadlo to, to se ví, dobře. Ani v Rovensku nechodi obvykle II, co si rádi nahmou, spál před půlnocí. A při troše trpělivosti na konci tu správnou radu vydolujete i z opilce. Nás zahránil jistý pan Pražák. Obsáral panu Holečka, který se uším poslouchal o střechu nad hlavou. První noc jsme například proběhli na dřevěné podlaze rovenské jednotřídky. Aspoň něco, zaplatil pámbu.

Češi u Dunaje

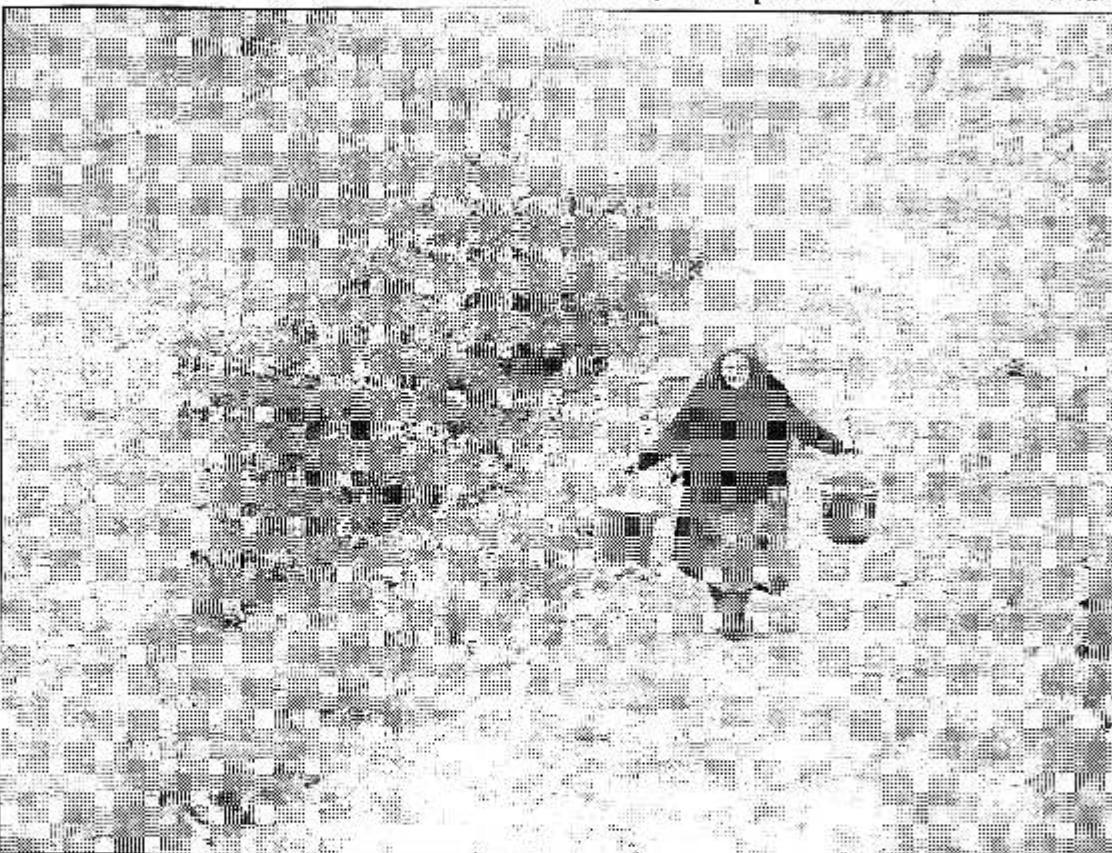
První krajani přišli do Banátu, kraje na rumunsko-srbské hranici kus nad pověstnými Železnými vraty, v dvacátých letech devatenáctého století. Přišli zpěvňovat jižní

okraj stříčkého rakousko-uherského impéria. Proti Turkům a jiným bezbožníkům. Slibili jim zasluzeno úrodnou půdu, lesy, dobré životy. Pionýři ze všech koutů českého království se vydali na restu-

S povozy Předlitavskem a Dolními Uhry, na lodiach, po Dunaji. Nenašli zemi zaslibenou, ale Bohem zapomenutý kraj. Hory, lesy a všechny hory a všechny lesy. „Tahle

Oršava, Naibentál, A Rovensko. To je s dvěma sily třetí dva dřevěná dřevěná také nejmenší. Podle místní tradice sem jako první přišli v roce 1826 rodáci z okolí Berouna. Potomci nejstarších rodin - Holečků, Šubrtů, Mandinců, Spitzelů, Sládků, Kotvů, Vokáčů a jiných - tu žijí dodnes. Žijí v mnoha ohledech stejně jako generace před nimi. Ze všeho nejvíce znají dřívnu. Dřívungle je vaše,“ řekl jim. „Tak si ji

nu na pole, dřívnu v lese, dřívnu v dolech. V

Ze všeho nejvíce znají dřívnu. Dřívnu na pole, dřívnu v lese...

* Foto pro NN J. HOKŮV

vyklouče a můžete hospodařit.“ Nadšení vystřídal vztek a rezignace. Vrátit už se nebylo kam. Les nakonec kamenitým políkem ustoupil, ale dodneska se na nich nejvíce ze všeho dřív Bramborám. Ani žitu, ani pšenici, ani kukurici. Bramborám. Teď už je jední dobyvat alespoň s koňmi, ještě nedávno vrchol zemědělské mechanizace představoval volkský potah.

Sesí vesnic je v těchto končinách dodnes českých. Čistě českých. Tři čtyři další jsou smíšené, s převažujícím elementem s koňmi kdeš mezi Vltavou, Moravou a Labe. Nejznamenitější jsou Svatá Helena, Gorník,

Jář se vstává kolem čtvrté ráno, v zimě o celé dvě hodiny později, nakrmí se dobytek a burá na pole. Hospodaří tu všechny rodiny, hez výjmky. Kvůli ohřívce. Když muž káčí v lese dříví, pláhá se na pole žena. Dřív popásají dobytek. Se západem slunce se jede domů. Něco pojist a pak hned spát. A příští den znova na pole a pozíří, popolží jakbysmet. Pořád dokola. Jen v neděli se nedělá. V neděli je, jak káže křesťanská tradice, třeba odpočívat. Chodí se do kostela a do hospody. V prvním případě je účast povinná, ve druhém skoro povinná.

Posvícení v Rovensku

Rok v Rovensku rozděluje čtyři výrazné milníky. Totož Silvestr, masopust, velikonoce a posvícení. Posvícení se tu slaví mare (Pokračování na straně 15)

Posvícení v Rovensku

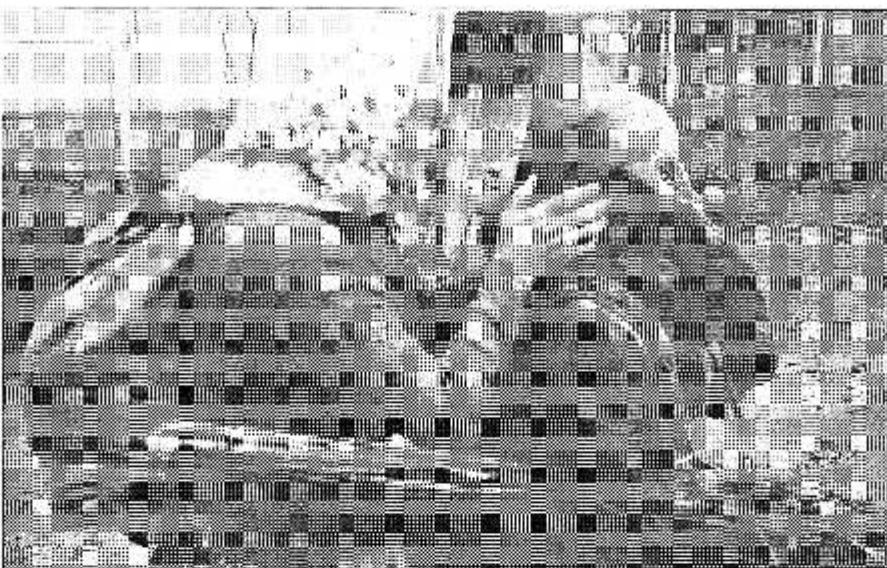
DOKONČENÍ ZE STRANY 14

tinské a to tak, že velmi. Pozvání panem učitelem, měli jsme se možnost přesvědčit o sobě. V sobotu vzdálo nás kolem půl sedmé vyzvánění. Zvon ještě dobrým hvaloval, když se přes náves přehnalo stádo koz, krav a koz. Denní rituál začínal hromadným napájením dobytka u obecní studny. K sušilání jsme dostali vložky s pekáčem masa. A slivovici. Ta je tady opravdě národním nápojem. Pálí a pije se všude. Kamkoliv přijdete, uslyšíte nejdřív pozdravpámu! a hned vzápěti na zdraví! Ta už ovšem držíte v ruce štamprdle. Když slivovice dojde, chodí se na ni k sousedům. Když dojde i sousedům, zavládne po chalupách smutek. Pak se pije rumunský rum a temelářské pivo. Při povídání vyprávění o trudných týdnech před každoroční sklizní žvěstek, zkřivil se panu Subrtovi obličeje. „Rumunské pivo není dobré. Brrr...“

V sobotu dopoledne se sem tam někde ještě dělá. Tam ještě natírají plot, jinde skládají slámu na půdu. Už se ale scházejí, po případě sjíždějí (na povozech) posvícení hosté. Vesničkáři přibuzní z okolních českých vesnic. Málkdy se česká slečna vydá za Rumunu. „Češi se herou mezi sebou,“ vysvětuje pan učitel. „A když už kluk nemůže najít ve vesnici českou holku, jede si vybrat do vesnice vedlejší. Do české vesnice. Sufšená manželství se tu moc nedou.“ Z Rovenska je do nejbližší české vesnice osmnáct dvacet kilometrů.

Apape Dallas!

Po obědě už se nepracuje. Všichni čekají na faráře, až se se svým urem duhrká z Gerniku. Velebníkův příjezd ohlašují zvonky. Je čas se jit promodlit. Otec Václav (Mašek) kůžu přesvědčivě plnému kostelu. Kůže o škodlivosti amerických televizních seriálů se zvláštním důrazem na zhoubnost Dallasu. Vzhledem k množství televizorů v Rovensku to není dvakrát aktuální téma, ale nezdá se, že by to větším vadilo.

Když jsem přišel do Rovenska na Posvícení...

* Foto pro NN J. HOKUP

Souhlasně pokyňují hlavami, jako že rozumí, občas se ovce souhlasně zamručí. Po mni je buhoslaví, pořád ve svatostánku, pořád se stoprocentně účastí. Přítomnost mladých si velebný pán pro Jistotu zkontroluje. „A hlásme se jasně a zřetelně. Zářné hrušnáni. Anežka Mandincová?...“ – „Tady.“ – „Tak je to správné.“

Po práci legraci

V kulturáku už je plno. Zučiná první posvícenská tančováčka. Na pódiu se ční rovenský Trehusk (dvě trumpty, saxofon, harmonika, buhén) a kromě toho, že nástroje neladí, nečiní se špatně. Písničky se hrají výhradně české a jak jedna netrvá alespoň sedm, osm minut, nesou to ti na nohou zupříšeném parketu velmi nelibě. A tak má Kdyby byl Bavorov dvacet, Když jsem přišel do Vršovic (v místním podání samozřejmě do Rovenska) na posvícení třináct a Na podzim když kvetou jifiny dokonce patnáct slok. Načsení je patrné na všech stranách a Julkož mužů se v šíleném tempu na sále smaží a dost marně než ven – většinu míst kurtý naprosto v hospodě – musí si dámkská část městěčnicku vyslat sám. Jde jí to slibně – leckteré kreace by stály za okrukaní. Sem tam někdo přinese z nálevny tašku piv, slivovici má každý z domova, a jede se před převé. Dokud všechni neodpadnou.

Ráno zve křesťanu zvon ke zpovědi. Na

pana faráře stojí dvouhodinová fronta květovaných šátků, a tak si hospodaří v černých sakách a bílých košilech krátké dlouhou chvili – v hospodě. O nic nepřijdu – až i poslední paní máma dostane rozhčelení, vysle kostelník z věže „čítání“ signál, že už je čas. Ze začíná slavná zpívání posvícenská mše. Na ni musejí úplně všechni, omlouvá snad jen smutečná poslal. Po mni je na řadě slavnostní oběd a od čtyř, po krátkém pustýkově kázání, další zábava. Do devíti do večera. Pak všechni povinně musejí domů, na večeři a v jednaci se vše sejde na sále. Tentokrát se bude hrát do rána. A v pondělí nemohou to samé. Posvícení je jen jednou za rok.

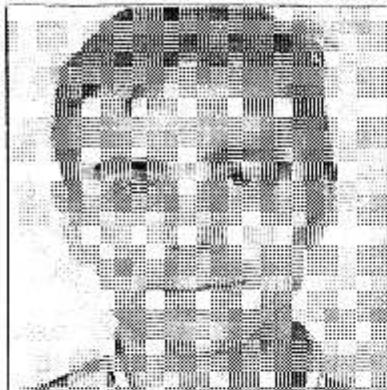
Nashle, někdy

My v pondělí musíme být zase už v Praze. Koneckonců, co jsme chtěli vidět, viděli jsme. Viděli jsme vesnice jak z Latova obrázku (až na jeden zářivě rumunský okachlikovaný domek) s lidmi jak z Barových povídek. Viděli jsme místa, kde se zastavil čas. Viděli jsme, jak se na sklonku dvacátého století nechá žít bez elektřiny, bez silnic, bez teplé vody. Vyslechli jsme, co jsme netušili, že vyslechneme. Lamentaci na rumunskou drahotu a lenost, na kamenná pole a na zlodějské cikány. Vyslechli jsme historky o tom, jak si našinci přivydělávají na pašování benzínu a nafty, které na rumunsko-srbské hranici díky embargu nvalenému na válčící Srby přímo kvete, vyprávění o tom, jak mladí už nechtějí zdejší životeni a utíkají odtud (občas i zpět do Čech). Předali jsme, co jsme chtěli předat. Pozdravy ze staré vlasti, spoustu drobností, které pro rovenské krajany vůbec dříve vymysleli nejsou, hulák letušních Našich novin i pohledy Zadní Třebaně. Na cestu jsme dostali všecky slivovice – co jiného...? – a posvícenského pečení a navrhli ještě pozvání: „Zase přijďte, někdy, na posvícení...“

„Miloslav FRÝDL

P.T. ctěnímu NN čtenářstvu

Dluhy se mají platit. Takže nezbývá, než kouknout hned zkrátce do jubilejku posledního ročníku. Přivedli jsme vloni na svět loni novou, co dostala od nás jméno Projekt NN. Pod tímto záhlavím vydali jsme - a buďť opět vydání - pohledy naší malebné víska, pod

zadní záhlavím chtěli jsem osadit Třebaní. Zadní orientačním cedulem. My, nás pět novinových rádců. Však troufli jsme si na krajce větší, než na jaký mám stačily sily. Přesného řečeno, já, Miroslav Frydl. Co na poledny ještě bylo dost, to na ukazatele už malo. Logicky. Těžko chtít po subtilní paní Kloubkové, aby kopala jámy na směrovnyky, těžku po cíludném panu Tučkovi vyžadovat obstarání prací truhlářských a po početnou rodinou ryženém panu Malém prací elektříkářských. Či jiných. Pan Petřík pak odkázal mě jíž nesčitelně krát do správných mezi s mnohem menšími nahlídkami, než byly nějaké orientační cedule. Víc už nás v novinách není, ergo v rámci délky práce zbylo vše na mě. Vzhledem k tomu, že i uvažovaný partner, který v našich představách měl mít na okamžík směrovky ve všech největších zájezdech, totiž obecně úrad, se byl vchutem na akci podílet také finančním přispěním (všecky práce, včetně budoucí údržby by musely obstarávat NN), nezbýlo, než zařadit zpětečku. A to i přesto, že máme v rukou hotový plán, ze který jsem vydali neuvěřitelný peníz. Co se dá dělat, snad jednou... Snad jednou nás bude v NN na podobné projekty více, snad jednou hude můj rychta větší interes, snad jednou se kvízky dostanou do správné konstelace. Pruzatán nezbývá, než omluvit se tém firmám a soukromníkům, kteří o umisťení svých reklamních tabulek na směrovny projevili větší zájem. Snad jednou... V příštím roce zaměříme se na to, co je nám blíže a dostupnější - totiž na třebaňské pohledy. Budete-li s námi mít obchodníky, než by vydání další série, samozřejmě s jiným obrázkem naší obce, nemůlo bránit.

Tak, co jinak? Devadesát čtvrtý užekl mi nějak příliš rychle. Ale sehnalo se toho během už mnoho. Ani jsem tomu při sestavování letošní „kroniky“ (viz strany 10, 11, 12 Magazinu NN) nechtěl věřit. Dost jsme toho stihli i my, redakční rádec. (Pokařování na straně 17)

Vánoce

OD KORESPONDENTKY NN Z ANGLICKÉHO READINGU

Tak mě ti angličtí kluci zase pěkně vytvořili. Ještě, že jedu na vánoce domů.

Myslím, že pro mě bude letos platit více jak kdy jindy: vánoce - svátky klidu a míru.

Nedovedu si představit, že bych pro mě nejkrásnější svátky v roce trávila někde jinde než doma v kruhu rodinném. také představa pečeného krůtce na anglickém štědrovečerním stole ve mě vyslovává neurčitý pocit hrůzy. Nechápu, co Angličanům, ale nejenom jim, vadí na kaproví. Podle mého názoru je kapr celkem lahodná ryba pochoutka.

.listě, řekl by vám na to Angličan, ale je samá kost a znáte děti. Vážený pane, odpověďla bych já, to máte bezpochyby pravdu, ale mezi námi, právě ty kosti dělají naše vánoce pravými vánočními, vnášejí do štědrovečerní atmosféry více napětí a očekávání a tím přímo úměrně i větší radost dětí, když konečně mohou po marném zápasu s rybou vejdou do dárky zaplněné místo.

„Well,“ nedá se neotrvanu odrazilit. „když jsme u dětí, musím přiznat, že těch je mi u vás o Štědrém večeru nejvíce líto. A včetně proč? Představte si, že se všechni malí capari, tuk, jak jste před chvílí zdůraznila, edy večer těší na to, kdy budou moci konečně rozbalit dárky. I toho vám vychvalovaného kapra snědit, jen aby rodiče neoddalovali onen toužebně očekávaný okamžík. Ale abych to zkrátil. Když se nakonec dočkají a odhalí to, co bylo

ukryto pod vrstvami vánočního papíru, nemohou sli s novými dary ani pohráti, neboť je tu čas jít spát. A tak jsou vlastně o to nejkrásnější ze Štědrého večera ochuzeni nejvíce, nemyslite?“

Tak a teď mě dostal. Rychle jsem přemýšela, co říct na svoji, ale také na vaši ohajovbu.

Vzpomínám si, že jsem si jako dítě nikdy nepřipadal o něco ochuzená a musím zdůraznit, že ani dnes mi to tak nepřipadá. Pokud se pamatuji, byla jsem šťastná, že jsem si svoje nové hračky mohla odnést do pokojů a položit si je vedle sebe na postel. To mi stačilo a jak jsem později zjistila, dělala to tak většina dětí.

Chvílka mlčení se protáhla a já si všimla, že se Angličanovy oči radostně rozzařily. Zřejmě si myslí, že jsem v koncích. Ve skutečnosti jsem nabírala nové sily a připravovala si další argumenty. Jednouznačně jsem Angličanovo tvrzení o „ochuzení dětí“ odmítla. „Tak za prvé: pokud se nemýlim, v Anglii se rozdávají dárky až 25. prosince ráno, tudíž se české děti dočkají dřívě až druhé. Jistě mi dáte zapovadu, že za denního světla nevyniknou ozářené vánoční stromky, prskavky a plameny svítek tak, jako večer.

(Pokařování na straně 17)

Vánoce

DOKONČENÍ ZE STRANY 16
OD KORESPONDENTKY NN Z ANGLICKÉHO READINGU

Mimočodem, zkuste si tipnout, kterým dětem se spíš tuto noc lépe.“

Angličanové viditelně poklesly kouky úst. Snažil se zachránit situaci tím, že začal vyprávět o 26. prosinci, dni, kterému Angličané říkají Boxing day. Většina rodin jej tráví navštěvováním svých příbuzných a známých. Pro děti však znamená jakousi druhou etapu udělování dárku. „Podtrženo n sečteno: z radosť dětí se stává radost dvojnásobná,“ zakončil svůj monolog.

První, co mě po jeho slovech napadlo, bylo prastaré pořekadlo - všechnu moc škodí a pro rozmazlené děti, kterých není v Anglii pomálu, bý mělo platit tuplované. Muvela jsem se nad svými myšlenkami pousmát, což mého společníka vyledo uzačně z infry.

Pravda však je, že už jsem dál neměla chuť ani silu poslouchat oslavné řady na anglické vánoce. Vlastně jsem ráda, že se u nás nekupuje vánoční cukroví v obchodech. Jsem ráda, že jíme kapra, i když nám občas může uvíznout kůstka v krku, jsem ráda, že chodíme na půlnocní mši...

Nezavrhnuji však anglické vánoce, protože vím, že každé vánoce mají své knoflíky.

Mužná chtěl Angličan něco namítnout. Nakonec však nemam žádat. Jen tak už jí trošku kývnul hlavou. Nejspíš mi tím dával najevo, že se mnou souhlasí...

“ Pavla SVĚDOVÁ

Narodil se Kristus Pán

DĚTEM BY NIKDO NEMĚL BRÁT TU JEJICH DĚTSKOU VÍRU...

Právě začíná doba adventní, vánoční svátky jsou na dosah. Děti se těší na na Mikuláše, na vánoční stromeček a dárky a už počítají dny, kdy ty všechny radošnosti nastanou. Ve škole se připravujeme tím, že se učíme zlomí a vánoční říkánky, zpíváme koledy, děláme si výrobky (fíd a vyrábíme vlastnoručně malé sládky. Koledy některé děti znají, ty mladší se je učí. Výprávime si o tom, co vlastně slavíme, co se to před dávnými časy právě v tuto dobu událo. Některé děti už cosi vědějí, ručky zvedají a vědí, že to, co mně o narozent Ježíšku právě vypráví, se opravdu stalo. Jejich oči jsou rozšířené a já vidím jejich touhu se mně pochlubit, že věděj o velké hvězdě na obloze, Třech králech a městě Betléme. A další ruka se blási. Tak co, Honziku, co ty nám povídáš? A chlapec vychrlí ze sebe s určitou dávkou pohrdání a posměchu: „Vyslechněte, že věděte na Ježíšku. Vždyť žádný není a dárky dávají dětem dospělý.“ A hned se blási další dvě děti, aby potvrdily slova kamaráda a řeknou: „Vždyť my tomu taky nevěříme.“ Rázem se situace mění a začíná hádka, klerou nechávám chvíliku probíhat. Za tu chvíli zjistuji, že těch věřících dětí je víc a svými dětskými argumenty úplně odzbrojují ty čtyři, co nám trochu puķazili vánoční

povídání. V očích těchto tří dětí tedy čtu porážku a snad i trochu zahanbení. Uplně se sláhly do pozadí.

Co na to říci. Vina není v dětech. Záloží na rodinách, v nichž vyrůstají. Záleží na rodičích, jak a o čem před dětmi mluví, k čemu je vedou. Jsou lidé věřící a nevěřící, je to u každého dospělého člověka jeho osobní věc. Jistě však je to, že i nevěřící lidé by měli znát historii křesťanství. Je zajímavé že téměř každý slaví vánoční svátky, každý rád dostává dárky, ale pro mnohé jsou to jen svátky břichu, jak říká řecký pan farář. Je to bohužel pravda. Je smutné, že některí školáci se ještě nikdy nebyli s rodiči podívat v kostele na jesličky, nevěděj, jak kostel vypadá uvnitř, nevěděj, proč je a k čemu slouží, co se v něm odehrává, proč tam lidé chodí. A když zjistíte, že z deseti dětí pouze jedno bylo na mší svaté a že z deseti dětí pouze asi tři znají dětskou modlitbu, je to jistě důvod k zamýšlení.

Dětem by nikdo neměl brát tu jejich dětskou víru. Víru v něco co jim přináší radost, štěstí, spokojenosť. Ať si u stromku zazpívají s rodiči koledy a radují se z toho, že se narodil Kristus Pán!

* Marie KLOUBKOVÁ

P.T. ctěnému NN čtenářstvu

Připravit masopustní rej, mimochodem už pády, s masopustní hrou na návsi a s průvodem Třebaní, dětský karneval a dětský den, dleto Benátskou noc. Síhlí jsme několik rozšířených vydání NN a síhlí jsme tento magazín i když jen tak tak. Ve spolupráci s novým obecním úřadem a hlavně díky ochotě pana Pišny ml., kterému asistrovali pánové Harnoch ml. a Peřík, síhlí jsme právě před řetězecerní večeří rozsvítí u Kulturního domu vánocním svírom a díky sl.

Smejivoře stáhneme svůj na Hod boží vánoční „berátku“ s úsměvnou literaturou a staropražským zpíváním. Pokud ano, v kulturužku začne v řest večer. Budeme-li živí a zdrávi, leccos z toho chtěli bychom zopáchnout i v devadesátmu patnáct. Uvidíme.

Přibyla předplatitelů, v pátmu našenovinovém roce, (podle nejčerstvějších zpráv p. Kloubkové překročil počet abonentů hraniči sedmi desítek), přibyla čtenářů, a přibyla spolupracovníků. Máme své „zahraniční“ korespondenty, p. doktora Pelešku v Hlavné Třebani, pp. Rotta a Perlika na karlstejnské policii, V. Šedivého v Řevnicích a - to nejlepší na konec - P.

Švedovou v anglickém Readingu. Naše noviny jsou kromě obvyklých prodejních míst zadněřebských už tradičně ke koupi v Třebani Hlavné a v letovního roku též v Řevnicích. Pokud jde o zahraniční aktivity NN v pravém slova smyslu, pravidelně je, jak se nám podařilo zjistit, nezávislý třebanský občasník posílan na Nový Zéland, na Slovensko a do Bratislavu, několik čísel našlo adresáta též v Německu. Celý letosní ročník jsme i s ohledy našeho ohce dopravili do české vesnice v Rumunsku.

Ubylo elánu a energie, až jo. O něco. Nějaké zásoby na horší časy naštěstí ještě zbyly. Pan Poxyšil i se svým UTAXEM zůstal nám věrní. Díky. Zase jsme o něco vylepšili, snad natrvalo, grafickou úpravu. Magazín v tomto směru měl by představovat pomyslný vrchol. Zatím, totiž se v Třebi se jednou dočkáme i barevného vydání. Třeba..

Přejí všem krásné vánoce. Všem výročním čtenářům i pravcům, prodavačkám a prodevačkám, kteří NN zprostředkovávají. Speciálně děkuji p. Kloubkové za obrázkou přes předplatným a obhlášení poštovních schránek, p. Malé za námravé jazykorytné

rýpání se v našich výplodech, p. Tučkově aděluji speciální řád za vytváření a pláni při zpracovávání dějin Zadní Třebaně. Děkuji novému panu starostovi Schmidrovi za slova, že „jeho“ obecní úřad hodlá s nezdravským třebanským občasníkem intenzivně spolupracovat. Už se na to těším.

A to je vše. Mějte se. Do nového roku vkrátce pravou nohou a ať se za třístapětadvacet (nebo tak nějak dnu) zase sejdeme nad předvánočně předsilvestorským Magazinem NN.

Miloslav FRYDL

Koupíme
tříkilového živého
kapra. Doneseme
domů a vysušíme
do vany naplněné
chladnou vodou. Pak s kaprem všudně hovoríme a
vysvětlíme mu, co jsou vánoce.

Setrně se zmluvíme o štědrovečerní tabuli. Nevyzdrilujeme
bramborový salát, ale zdírázujeme masitou část večeře. Pok se
kapros i dívame zpíru do očí a pozorujeme jeho reakce. Následně
v koupelně zhavneme a necháme rybě dvě tři hadinky samory.

Později k něj pustíme
 děti a necháme obě
 strany kontaktovat a
 vyhloubit se. Asi za
 hodinu koupelnu
 vystěme, rybě
 dolijeme vodu a
 hodíme kus staršího
 rohlíku. Děti
 osušíme, popřípadě
 převlékneme.

Před koupelí
 rodinných
 příslušníků rybu
 jemně přemísťujeme
 do umyvadla a
 sledujeme pozorně,
 zda se nedostala do
 stava deprese.

Dvacetého čtvrtého
 ráno ryba - členka rodiny pozdravíme u prohodíme v ní pář
 nezávazných vět. Zmíříme ji tlak. Odpoledne před ní prohodíme, že

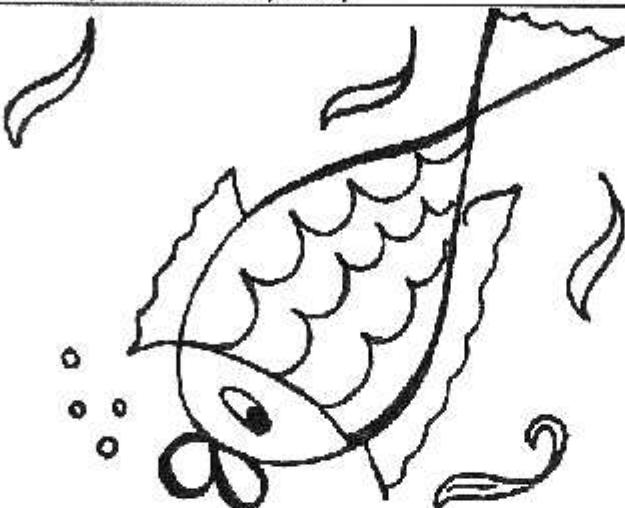
Kapr na vděčno

VÁNOČNÍ RECEPТ TENTOKRÁT NE EMILA JINDÁČKA

kaproví zmrzlinu a dívame se na něj. Když sám neznačne o právu na
 život, necháme si projít hřívou, jak dlouho se člověk svou vůlí s
 vrahem. Promyšlenou, plánovanou, úmyslnou... Vzmůžeme se!
 Kapra vymíme z vany, uložíme do tašky a jdeme s ním a s rodinou
 ještě na výdech. U řeky, rybníka apod. ho z tašky vydáme a tak, aby
 ho to nebojelo jej viditelně označíme, aby ho tu příští rok poznali.

Každý z rodiny kapra
 polibí (co kdyby) a
 rozloučí se. Vděčnou
 rybu přátelsky
 pleskneme přes
 zadek a pusíme do
 vody. S příjemným
 pocitem a dobrým
 skutečnem navrh se
 vracíme k domovu,
 kde se v té dohl
 pomalu dopékají
 sojové řízky.

Pravda, je možné, že
 na to se ryba opět
 vynáší, usměje u pod
 pravou ploutví bude
 mít vaše doklady. Tu
 aby vás příští rok
 opět poznala.

© Michaela SMERGLIOVÁ

© Kresba autorka

Vánoční tabule

KUCHAŘSKÉ RADĚNÍ TENTOKRÁT RADĚJI OPĚT EMILA JINDÁČKA

K svátečnímu menu je zvykem podávat APERITIV. Podle Brillat Savarina je nejlepším aperitivem sklenička suchého svěžího vína. Ale stejně vhodná je i sklenička dobrého piva. Častěji se podává suchý vermut s kolečkem citronu, vodka, borovička, myslivecká. Dětem a mladistvým nabízíme přirodní ovocné šťavy.

Další součástí menu jsou PŘEDKRMY. Studený předkrm podáváme před polévou. Má to být lahůdká jemně pikantní, už i na pohled lákavá, která není určena k nasycení, ale jen k povzbuzení chuti. Ke studeným předkrmům podáváme miniaturní banketní pečivo. Jako studený předkrm jsou vhodné lahůdkové saláty, majonézy a koktaily, šunkové závitky a kurkoutky, plněná vejce, kaviár, kapr v rosoli atd.

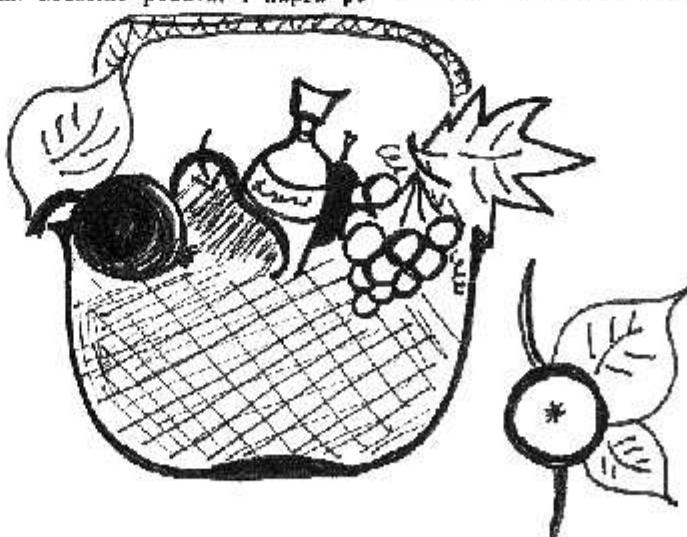
POLÉVKA je tradičním chodem. Ke štědrovečerní večeři nerozlučně patří polévka rybí doplněná osmahnutou žemlí. Ale tam, kde se rybám neholduje, ji může nahradit polévka hrachová, opět s odmahnutou žemlí.

HLAVNÍM ŠTĚDROVEČERNÍM CHO-

DEM bývá smažený kapr s bramborovým salátem. Můžeme podávat i kapra pe-

Sváteční menu bývá korunováno MOUCNIKEM. Místo častého opečového dortu nebo říkoládové rohlásky se přimlouváme za tradiční jablkový závin a nebo za pečená vánoční jablká.

Na závěr štědrovečerní večeře přichází

čeného na másle nebo v albalu s brambory a se salátem z čerstvé zeleniny. V rodinách, kde se jakkoliv upravená ryba neobjevuje na stole ani o vánocích, podává se stále čistěji smažená nebo opékána vlnná nebo smetanová klobása s bramborovým salátem.

ještě na stůl mísy s ovocem, ořechy a vánočním pečivem. Ozdobou vánočního stolu je dobře upravená vlnná nebo šola. Sváteční menu končí často ŠALKEM KÁVY. Dobrou štědrovečerní chuť!

* Emil JINDÁČEK

* Kresba Michaela Smerglova

Vánoční soutěž

O EXTRA DORT A JEDNU PŘEKVAPOVACÍ CENU NAVRCH

Vdrušném testu budeme z pochopitelných důvodů sklonovat slovo VÁNOCE ve všech výdech. Přesto se nenechte odradit, ukončíme týhle slavnosti sion i jednou za rok a čas od času bývají docela prima. A navíc, kdo rozluší a vyplní všechny říkoly, má šanci být vylosován z osudů z m extra super dort. Prémii pro vítěze bude jedna „tajná“ cena navrh. Řešení je třeba dopravit k paní Kloubkové (Zadní Třeban 23) nejpozději do 6. ledna 1995.

1) Pověstí zná každý kluk i holčička. Olázkou je jen to, jak dobré si je pamatuje. Tak to zkuste. Ke každé postavě připíšte, z jaké pověsti „vykonala“ a kdo s ní ještě vystupoval.
HORYMÍR
LIBUŠE
CTIRAD
Sv. VÁCLAV

2) Stejně jako první znáte kluci a holky i různé přesloví. Zkuste je doplnit, a to jde, dokreslete.
 Tak dlouho se... se... pro..., až se... utrhne!
 Když ... dělají totéž, nemí to ...!

Komu se..., tomu se ...!
 Ranní... dál ...!

3) Muho slov se užívá v různých významových spojeních, zkuste jich maximum vymyslet a napsat.

RUKA
DOMOV
SPOJENÍ

4) Když máme ty vánoci, vzpomeňte se alespoň na pět vánocích zvyků a napište je.

5) Zůstaneme u vánoci, s tím někdo dělátem jednou jsou tady, tak... uch jo. Každý posílejte právě k tému svátkům přání habáčkám, dědům, tetám, střejdům, senicím, bratrancům... Určitě všem nepíšete stejně dopisy. Jaké vánoci se přejí? Napište co nejvíce spojení.
VÁNOCE:

6) A zase ty vánoci. Patří k nim i skryta slovíčka. Doplněte písmenka a vedle namalujte, co jste vyloučili.
 b - l - m
 j - ž - e -
 - á - o - k -

p - r - - - a -
 v - - - k - - e - r - - l - c - y

7) Napište, co má kapr navíc a co mu narodil od nás chybí. A připište, proč právě tohohle chudáka stříhá každý vánoce tak hrozný osud.

8) O „bítých“ svátcích ale není jedinou kuchářskou specialitou kapr. Je řada dalších i krajových tradičních jidel. Které všechny vánoční dobroty znáte?

9) Svátky vánocni se slaví skoro na celém světě. A to je fajn. Jenže ne všechno se jim říká vánoci. Doplňte, jak vánoci říkají v..., v..., na...:

Anglii,
Slovensku,
Francii,
Německu,
Itálii,
Rusku.

Všem klukům a holkám, chlapečkům i holčičkám, miminům a miminám - přeju moc a moc sněhu, pohodičky a podstromečkových překvapení. Hlavě nestravte zimní prázdniny před televizí nebo v posteli s acetylprinem.

* Michaela ŠMERGLOVÁ

P.S.: Už teď se těším na vaše řešení.

Abv si vedle dětí mohli prostřednictvím Magazínu NN přijít i dospělí, nachystali jsme pro ně třebánský test. Z výmlíšených správných odpovědí, doručených do 6. 1.

1995 na adresu M. Kloubkové, Z.T. 23, budeme losovat vítěze, který obdrží poukázkou na volný výběr zboží v hodnotě 300 korun v místním Koloniálu L. Juhelkové.

1) Rok co rok vyhrává na Štědrý večer v naší obci dvojice trumpetistů. Víte o koho jde?

2) Které pohostinství ve Třebani nosilo svému času název U Hazuků?

a) hostinec u Kapličky
b) restaurace Na nádraží
c) restaurace na Ostravě

3) Nedaleko naší obce vyrostl moderní golfový areál. Napište jeho přesný název.

4) Máme krátce po komunálních volbách. Víte kolik členů z bývalého OZ bude mezi "konšely" i v nadcházejících čtyřech letech.

a) 6, b) 5, c) 7

5) NN pořádají v letošních měsících ve spolupráci se skupinou Impuls zábavný večer. Jaký má název?

Test NN

VÍTEZ BUDE MOCÍ ZDARMA NAKUPOVAT U JAHELKŮ

6) Ke vztahu k naší obci se vyjádřil v tisku také fotbalista, jenž má v katastru obce rekreační chatu. Víte o koho jde?

a) Jiří Novotný
b) Patrik Berger
c) Karel Jarolím

Nápvěda: Jeho strýc byval v osmdesátých letech špilmachrem pražské Sparty a reprezentace.

7) Víte, díky jaké společnosti vycházejí pravidelně NN?

a) BUTAX, b) CUTAX, c) UTAX

8) Doplňte ke zkratkám celá jména autorů příspěvků v NN.
 mlf..., Mák..., M.K...., at..., Šm...

9) Spolupracovníci NN se narodili na sklonku roku 1993 dvojčata. Byli to:

a) chlapec a holčička
b) dva chlapci
c) dvě holčičky

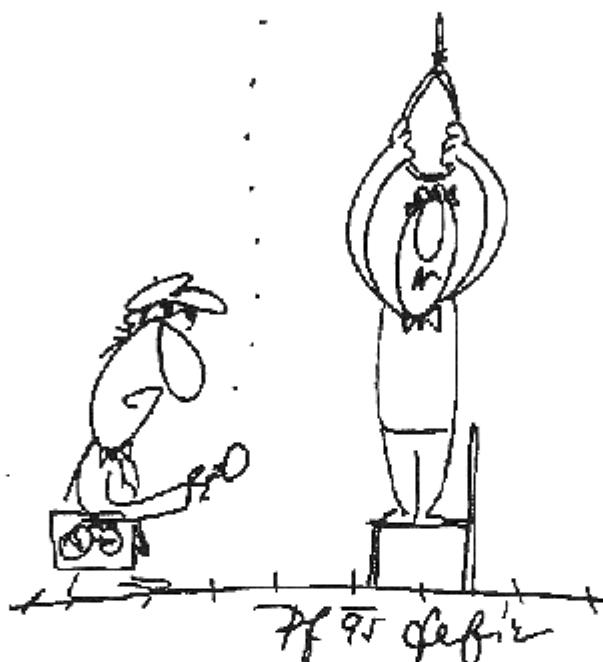
* Jiří PETŘÍŠ

KDYŽ VÁNOCE, TAK VESELÉ - to je název literárně-humoristického pořadu, který se koná 25. prosince v 18.00 hodin v zadnotřeboňském Kulturním domě.

Cást Třebusku zahráje něco staropražských písniček, budou se číst ukázky z úsměvných knížek...
Vstupné jablíčko a dobrá nálada.

* (šm)

DĚLÁME TAKOVOU NOVOROČNÍ ANKETU
MOU! BYSTE NAM RÍCT
NĚCO VESELEHO.

Novoroční přípitek

* Věra CHVALOVÁ

Co ten rok přinese?

Mýšlenky se lámají v křehké kráse skla,
vzplanou a pohasnou na hladině vína zčeřené rozechvělou rukou.

Údery věžních hodin ryzou sklenky k zronivému polibení.

Na zdraví a na to, abychom se za rok zase sešli.

Na pevnost víry - v Bohu i v člověka a ve smyslu žití.

Na umění se smířovat, na silu nevzdát nedohraný boj.

Na odvahu mluvit pravdu a u druhého ji umět ocenit.

Na schopnost rádotvádat se z malichernosti a vidět krásu v obyčejných věcech.

Na štěstí, které znamená mít celým srdcem rád.

Dynamický úder.

Kolikrát se už tato chvíle hluboko do paměti vryla.

„Země česká, domov můj...“

Několik objetí, několik polibků pod snítkou jmeli,
co od vánoc tu ještě zbyla.